

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sermaye ve hükümet cıtaıyı belirlemiş: Sefalet ücreti, 3 yıllık sözleşme, hak gaspları

Yeni bir MESS Grup TİS süreci Eylül ayı itibariyle başlayacak. Ancak sermaye çevreleri ve hükümet fiili olarak süreci başlatmış bulunuyorlar. Masaya metal işçisi adına oturacak sendikalarda ise hiçbir hareketlilik yok.

Belli ki hükümet ve sermaye peşi sıra gelen TİS süreçlerinde kendilerine göre bir cıta belirlemişler ve teker teker hayata geçiriyorlar. 3 yıllık sözleşme, %5-6 oranında zam ve bir dizi hak gaspı. Bunlara eklenen grev yasakları

tehdidi. Yani biz ne istersek o olur mesajı...

TİS toplu pazarlık ise, grev hakkı olmayan işçinin yani üretimden gelen gücünü kullanamayan işçinin pazarlıkta ne gibi bir yaptırım gücü olabilir? **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 28
26 Temmuz 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Çözüm biçimsel değişimlerde değil, sömürü çarkının parçalanmasındadır!

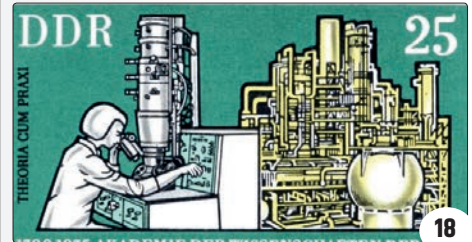
TÜSİAD: Kible batı emperyalizmi

TÜSİAD şefinin açıklamaları Türkiye'de hem kapitalistlerin hem devletin kiblesini net bir şekilde gözler önüne seriyor.

Sudan'da direniş ve kararsız denge ikilemi

Darbeciler askeri güçlerine rağmen halk muhalefeti dizginleyemiyorlar. Çünkü emekçiler, kadınlar, gençler mücadelede ısrarlılar.

The Economist'ten kadınlara dair inciler

Sovyetler Birliği ülkelerinde kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi çerçevesinde ekilen tohumlar bugün bile etkilerini göstermektedir.

Kapitalizmin sömürü çarkı döndüğü sürece işbaşına gelen her yeni yönetim bu çarka bekçilik edecek, dönmesi için çalışacaktır. Bu da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düzenden, düzen partilerinden beklentiye girmelerinin hayal kırıklığından başka bir sonuç yaratmasının mümkün olmadığını-olmayacağını ispatlıyor. Hal böyleyken yeniden beklentiye girmek, zaman kaybindan başka bir işe yaramayacaktır.

Sınıfın öncüleriyle birleşmek - A. Murat

Ücretsiz Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Kadınlar Clara Zetkin'e ne borçludur? /3 - Ç. Petek

s.16

Çözüm biçimsel değişimlerde değil, sömürü çarkının parçalanmasındadır!

Seçim hezimetinin ardından sarsılan AKP-saray rejimi, ömrünü uzatmak için sermayenin beklentilerine yanıt verecek icraatlara ağırlık vermeye başladı. Temel tüketim maddelerinin zamlanması işçi sınıfı ile emekçilerin satın alma gücünü aşağı çekerken, dış politikada aşılma sorunu ekonomik krizi derinleştirme olasılığını yükseltiyor.

17 yıldan beri sermayeye de emperyalistlere de arsızca hizmet eden bu iktidarın siyasi miadı dolmuş görünüyor. Bunun farkında olan AKP-MHP şefleri, efendileri nezdinde kullanma sürelerini uzatabilmek için, hiç olmadığı kadar azgınlaşıyorlar. Kıdem tazminatı hakkını gasp etmek için yapılan hazırlıklar, bu koalisyondaki son zamanlarını da sermayeye hizmet için hasrettiğini gözler önüne seriyor.

Şimdiye kadar yapılanlar yetmezmiş gibi, ekonomik krizin işçi ve emekçilerin canını yakmaya devam ettiği bugünlerde yeni düzenlemelerle sermayedarlar ihya ediliyor. Yoksulluğun, işsizliğin, geleceksizliğin, baskının girdabında çıkış arayan işçi ve emekçilerin, kadınların ve gençlerin talepleri görmezden gelinmekle kalmıyor, her türlü hak arama eylemi faşist baskı ve zorbalıkla bastırılmak isteniyor. Kürt hareketine ve halkına karşı kirli savaş hız kesmiyor. Sermaye devletinin bölgesel tehdit dozunu yükseltecek şekilde kaynaklar silahlanmaya, savaşa, militarizme yatırılıyor.

Tüm bunlarla birlikte kriz koşullarında işçi ve emekçilere yeni faturalar çıkarılıyor. Örneğin silahlanma histerisinin ürünü olan S400 füze savunma sistemlerinin Rusya'dan satın alınmasının maliyeti, işçilerin sırtından sızdırılan 4 milyar dolardan ibaret değil. Washington'daki ağababalarını kızdıran saray rejimi, emekçilerin sırtında ağır bir yüke dönüşecek olan ekonomik yaptırımlar için de zemin hazırladı. ABD Başkanı Donald Trump'a utanç verici bir şekilde yalvaran iktidarın şefleri, ekonomik yaptırım-ambargo tehdidini savuşturmaya çalışıyor-

lar. "Yerli-milli" safsatasını tedavülden kaldıran dinci-faşist rejim, tüm umudunu Trump'a bağlamış durumda. Zira Trump ekonomik yaptırıma onay verirse, ülke ekonomisiyle birlikte bu kokuşmuş rejimin de çökme riski var.

Yayılmacı-saldırgan dış politikanın ülkenin başına açtığı bir diğer büyük bela ise, İdlib kentinde toplanan on binlerce cihatçının varlığında düğümleniyor. Bu ölüm makinelerini sefil çıkarları için kullanan saray rejimi komşu halklara olduğu kadar emekçilerin başına da yeni belalar açabilecek bir sorun yumağı yaratmıştır. İç politikada da dış politikada da açmaza düşen bu iktidarın her günü emekçilerin başına yeni dertler açacaktır.

AKP-MHP koalisyonunun emekçi düşmanı icraatları tüm hızıyla sürerken, sermaye kodamanlarıyla diğer burjuva partileri de düzenin selameti için yeni bir alternatif hazırlamaya çalışıyorlar. Bir yanda seçimde belli bir başarı kazanan CHP ile İyi Parti'nin öne çıkartılması, öte yandan bir kısım AKP döküntüleri ile düzen siyasetinin bazı sağcı figürlerinin kurmaya hazırlandığı parti var. Bu üç partiyi bir araya getirerek oluşturulacak yeni bir koalisyon, saray rejiminin alternatifi olabilir diye hesaplar yapılıyor.

Düzenin siyaset arenasına bu gündemlerle meşgulken, ABD'yle yaşanan gerilimi yumuşatmak için bizzat TÜSİAD ko-

damanları yollara düştü. Washington'u ziyaret eden TÜSİAD heyeti, yaptığı üst düzey görüşmelerle, eksenin de kıblesinin de Beyaz Saray olduğu konusunda güvence verdi. S400 geriliminin ilişkilerde çok hasara yol açmaması için çaba sarf eden TÜSİAD heyeti, aldığı sonuçlardan memnun görünüyor.

Tüm bu gelişmeler, derin açmazlara düşen saray rejiminin de düzenin muhalefet partilerinin de işlerinin başında olduğunu gösteriyor. Süreç planladıkları gibi gelişirse, on milyonların yaka silktiği saray rejimine karşı yeni bir alternatif yaratmış olacaklar. Böylece İstanbul seçimleriyle sarsılan bu dinci-faşist rejimin çöküş süreci hızlanacak.

Sermayenin demir yumruğu olan işçi düşmanı bir rejimin yıkılması emekçilerle ilerici muhalefetin derin bir soluk almasını sağlayabilir. Bu, ilk adımda toplumsal muhalefetin gelişimine bir ivme de katabilir. Ancak yönetim değişse bile, iş başına gelenler de saray rejiminin bıraktığı yerden devam edecekler. Yani sermayeye hizmet edecek yeni bir hükümet kurulmuş olacak. Sömürü çarkı yine dönmeye devam edecek.

Açık ki, işçi sınıfı ile emekçilerin -yeni de olsa- böyle bir yönetimden medet ummaları, hüsrarla sonuçlanacaktır. Çünkü varlık sebebi sermayeye hizmet olan kurum ya da partiler isteseler de

emekçiler lehine çalışamazlar. Bunun aksi, eşyanın tabiatına aykırıdır. Nitekim en pervasız saray rejimi olsa da bugüne kadar işbaşına gelen tüm hükümetler-rejimler sömürücü sınıflara hizmet etmiştir. Yenisinin farklı olması için de hiçbir neden yoktur.

Kapitalizmin sömürü çarkı döndüğü sürece işbaşına gelen her yeni yönetim bu çarka bekçilik edecek, dönmeye için çalışacaktır. Bu da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düzenden, düzen partilerinden beklentiye girmelerinin hayal kırıklığından başka bir sonuç yaratmasının mümkün olmadığını-olmayacağını ispatlıyor. Hal böyleyken yeniden beklentiye girmek, zaman kaybindan başka bir işe yaramayacaktır.

Oysa işçi sınıfı ile emekçilerin sorunlarının çözüm yoluna girebilmesinin, insanca çalışma-insanca yaşam koşullarının oluşturulabilmesinin ilk koşulu bu sömürü çarkının parçalanmasıdır. Bu elbette kendiliğinden olmayacaktır. Sınıf ve emekçi kitlelerin öncelikle düzenden, düzen partilerinden medet ummayı bir yana bırakmaları, sermayenin bütün temsilcilerini bir kenara itmeleri, daha bilinçli, örgütlü ve kararlı bir mücadeleye atılmaları gerekiyor. Ancak sınıfa karşı sınıf ekseninde geliştirilecek devrimci bir mücadele ile sömürü çarkıyla birlikte kapitalizmi parçalamak mümkün olabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/28 * 26 Temmuz 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

TÜSİAD: Kible batı emperyalizmi

Milyarlarca doları silahlanma için çarçur eden AKP-saray rejimi, S400 füze savunma sistemlerini Rusya'dan satın alarak, Washington'daki efendilerini kızdırdı. Bu gelişme sadece ABD'yi değil NATO şefleriyle batı medyasını da rahatsız etti. Zira Rusya'yı "baş düşman" kabul eden batılı emperyalistler, S400'lerin NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türkiye'ye konuşlandırılmasını "olağan" saymıyorlar. Bundan dolayı bir kesim saray rejiminin burnunun sürtülmesi gerektiğini savunurken, bazı çevreler ise "Türkiye'nin NATO ittifakından atılmasının zamanı geldi" demeye başladılar.

Trump rejiminin vereceği tepki merak konusuydu. Ancak beklenenin aksine ilk açıklamalar yaptırım kararının henüz alınmadığına işaret ediyor. Olaya uzun vadeli bakan Trump rejimi, Tayyip Erdoğan sonrası döneme göre tutum alacağını ipuçlarını veriyor. Nitekim 2014-2017 yılları arasında ABD ordusunun Avrupa'daki kara kuvvetlerinin komutanlığını yapan general, medyaya yansıyan bir açıklamasında bunu açıkça dile getirdi. Yani Türkiye'nin "eksen değiştirme" eğiliminde olduğu, NATO'dan ayrılacağı ya da atılacağı yönünde edilen lafların pratikte bir karşılığı yok.

AKP'yi iktidara emperyalistler taşıdı, T. Erdoğan'ın yıldızını onlar parlattı, "ılımlı İslam modeli" diye onlar pazarladı. Nitekim AKP de şefi de efendilerine hizmette kusur etmediler. Sorun, "iyi hizmetler yaptın, görevini tamamladın, yerini sıradakine bırakma zamanı geldi" mesajı T. Erdoğan'a verildiğinde ortaya çıktı. Saltanat hırsıyla yanıp-tutuşan AKP şefinin "benden iyisini bulamazsınız" yalvarmaları sonuç vermeyince, Rusya ile

Emperyalistlerle kurulan bu uğursuz ilişkiler sermaye sınıfı için vazgeçilmezdir. Bu ilişkilerin kaçınılmaz sonucu olan bedelleri ise işçi sınıfı ile emekçiler ödüyor.

ilişkileri geliştirmeye meyletti. Ancak bu ilişkileri geliştirirken bile gözü her zaman Washington'daydı. Zira hem dinci gericiğin hem sermayenin esas kiblesi orasıdır.

Olay S400'lerin alımıyla ilişkilerin gerginleşmesi noktasına varınca, kapitalist kodamanlar bizzat devreye girmek durumunda kaldılar. Bu bağlamda ABD'ye heyet gönderen Türk Sanayici ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD), Türkiye kapitalizminin geleceğinin batı emperyalizmine bağımlı olduğunu bir kez daha teyit etti.

TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Simone Kaslowski başkanlığında ABD'yi ziyaret eden heyet Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi, ABD Dışişleri Bakanlığı, Kongre üyeleri gibi etkili muhataplarla görüştü. Yanı sıra heyet Brookings Enstitüsü'nde 'küresel-transatlantik-iki ilişkilerin' değerlendirildiği yuvarlak

masa toplantısına katıldı. Ayrıca Washington'un önde gelen düşünce kuruluşu uzmanları ile Amerikan tekellerinin temsilcileriyle de bir araya geldi. TÜSİAD'dan yapılan açıklamaya göre heyet 16-17 Temmuz'da gerçekleştirdiği görüşmelerde, Türkiye-ABD ilişkilerinde mevcut anlaşmazlıkların giderilmesi için ortak çıkarlara uzun vadeli perspektifle yaklaşmanın önemini dile getirmiş.

Ziyaretle ilgili açıklama yapan Simone Kaslowski şu ifadeleri de kullandı: "Türk-Amerikan ilişkilerinde S400, F35 ve yaptırımlar konusu ile başlayan gerginliğin her iki tarafın da transatlantik dünyanın ortak değer ve çıkarlarını gözetmesiyle akılcı ve akil bir yaklaşımla çözüme kavuşturulmasını diliyoruz (...) Türkiye'nin geleceği kurallara dayalı demokratik dünya düzeni temelinde transatlantik sistem ve bu sistemin değerlerine bağlıdır. Türkiye'nin stratejik ve tarihsel

yöneliminin iki temel unsuru AB üyelik perspektifiyle NATO üyeliği ve bununla birlikte ABD ile olan stratejik ilişkileridir."

TÜSİAD şefinin açıklamaları Türkiye'de hem kapitalistlerin hem devletin kiblesini net bir şekilde gözler önüne seriyor. AKP şefinin de bu ziyarete onay verdiğinden kuşku duymamak gerek. Zira o, Washington'daki efendiler indinde kabul görebilmek için halen şansını zorluyor. Son G20 zirvesinde Trump'la 40 milyar dolarlık uçak alımı için anlaşması, AKP şefinin ABD tarafından kabul görmek için verdiği tavizler hakkında açık bir fikir veriyor.

Batılı emperyalistlerin kullanım süresi dolan AKP şefinden kurtulmak istedikleri açık. S400 alımı ise bunu daha da pekiştirdi. Ama öte yandan dinci gericilikle de diğer düzen partileriyle de Türk devletiyle de iş birliğine devam ediyorlar. TÜSİAD şefinin bu bağlamdaki açıklaması net: "Türkiye'nin stratejik ve tarihsel yöneliminin iki temel unsuru AB üyelik perspektifiyle NATO üyeliği ve bununla birlikte ABD ile olan stratejik ilişkileridir."

Emperyalistlerle kurulan bu uğursuz ilişkiler sermaye sınıfı için vazgeçilmezdir. Bu ilişkilerin kaçınılmaz sonucu olan bedelleri ise işçi sınıfı ile emekçiler ödüyor. İşçilerin-emekçilerin insanca ve kardeşçe yaşayabilmeleri için ise Türkiye'nin emperyalistlerle işbirlikçilerinin egemenliğinden kurtarılması gerekiyor.

Tüketici güven endeksi 2 puan düştü

Türkiye İstatistik Kurumu (TİK) ve Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası işbirliği ile yürütülen anket sonucu hazırlanan tüketici güven endeksi geçen aya kıyasla geriledi.

0-200 aralığında değer alan ankette iyimser bir tablodan söz edebilmek için 100'ün üzerinde bir değer olması gerekirken Temmuz ayında bu oran 56.5 ola-

rak açıklandı.

Geçtiğimiz ay ise 57.6 olan endeks yüzde 2 oranında düştü. TÜİK tarafından açıklanan verilere göre;

* Haziran ayındaki 78.3 olan hane-nin maddi durum beklentisi endeksi yüzde 1.7 düşüşle Temmuz'da 77 seviyesine geriledi.

* Genel ekonomik durum beklentisi

si endeksi ise 73.9'dan 73.4'e düşerken gerileme oranı 0.8 oldu.

* İşsiz sayısı beklentisi endeksi de yüzde 1.3 düşerek 56.3 düzeyinden, 55.6 düzeyine geriledi.

* Tasarruf etme ihtimali endeksindeki düşüş ise yüzde 9.0 oldu. Haziran ayındaki 22 olan bu oran Temmuz'da 20

olarak açıklandı.

Ücretsiz PDF Kitap Alımı - <http://www.kizilbayrak.org>

Savaş ve saldırganlık sürüyor...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İşçilerin grevini “milli güvenliğe tehdit” olarak görenler ile işçi sınıfı ve emekçilerin ortak bir “milli güvenlik” sorunu yoktur. Dolayısıyla işçi ve emekçiler bu savaş ve saldırganlığın karşısında durmalı, işçi sınıfının evrensel çıkarları için “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını rehber edinmelidirler.

Saray rejimi azgın bir mezhepçilikle bezeli neo-osmanlı hayaller eşliğinde bölgemizdeki kardeş halklara yönelik tehditlerini ve saldırgan politikalarını sürdürüyor. Dış politika alanında bataklığa saplanmış olan AKP, her adımda daha derinlere gömülüyor. Ortadoğu'daki ci-hatçı artıkların hamiliğini üstlenen AKP/Erdoğan iktidarı, Suriye'deki savaşın son bulmasının önündeki en büyük engellerden biri olmaktan vazgeçmiyor. Kürt halkının Rojava'da elde ettiği kazanımlara büyük bir kin besliyor, işgal ve provokasyonlara başvuruyor, kirli ve kanlı tırnaklarını Güney Kürdistan'a uzatıyor.

Bu saldırgan politikanın bir parçası olarak Türk sermaye devleti tarafından Suriye sınırına yapılan yığınakların ardı arkası kesilmiyor. Son olarak geçtiğimiz hafta yine Telabyad'ın karşısında bulunan Urfa/Akçakale sınır kapısına termal kameralı tank, obüs ve mühimmat yığınağı yapıldı. Öncesinde de Hatay-Kırıkhan'a benzer bir sevkியatın yapıldığı biliniyor.

Tüm bunlar AKP/Erdoğan diktasının “beka”sı hesabına yapılıyor. AKP'nin -son yerel seçimlerin de gösterdiği gibi- kitle tabanında belli bir erime yaşandığı biliniyor. Yıllardır işçi ve emekçileri din ve milliyetçilikle uyuşturmayı gayet iyi beceren din istismarcısı iktidar, siyasal, sosyal ve

ekonomik sorunların ağırlaşması sebebiyle bu konuda eskisi kadar başarılı değil. Zira ayyuka çıkan yolsuzluklar, emekçi kitleler her geçen gün derinleşen bir yoksulluğa mahkum edilirken sarayda süren şatafat, sürekli düşmanlaştıran bir nefret dili, ekonomik krizin faturasını çalışan yığınlar kesme politikası gibi etkenler, işi epeyce zorlaştırmış bulunuyor.

Bu durumun farkında olan saray rejimi, çözümünü topluma daha büyük bir karanlık dayatmakta görüyor. Şovenizm tırmandırılıyor, neo-osmanlı hayaller körükleniyor. Türkiye'de “Ey Amerika!” diye kükrenirken ABD'de el etek öpülüyor. İçeride “bir gece ansızın gelebiliriz” denirken, dışarıda emperyalistlerden icazet alabilmek için sıraya giriliyor. İşçi ve emekçilerden (ç)alınan vergilerle dolan devlet kasası, emperyalist silah tekellerine akıtılıyor. Hangi tehdit için alındığı hâlâ belli olmayan 4 milyar dolarlık S400'lerin fiyatını ABD'den 40 milyar dolarlık silah olarak ödemeye çalışıyorlar. Bir yandan emperyalizme kölece bağımlılık sürerken, diğer taraftan onlardan alınan icazetle sınırötesine tehditler savruluyor, kardeş halkların tepesine bombalar yağdırılıyor. Bu yolla milliyetçi histeriyi kışkırtan Erdoğan, kitleleri gerici bir temelde kendine yedeklemek istiyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu politika-

lardan hiçbir çıkarı yoktur. Saray “itibarından tasarruf etmezken”, sermayedarlara vergi affı üzerine vergi affı, teşvik üzerine teşvik yağarken, toplumsal servet silah şirketlerine peşkeş çekiliyor. Hakkını arayan işçiye ve emekçiye ise kurşun fiyatı hatırlatılıyor. Kendine tek oturuştaki yüzde 40 zam verenler, emekçiye yüzde 5-6'yı reva görüyorlar. Azgın bir mezhepçilikle, şoven histeri ile işçi ve emekçileri birbirlerine düşmanlaştırmaya çalışıyorlar. Bu yolla asıl sorunların üzerine karanlık bir perde örtmek istiyorlar. İşçi ve emekçileri açlıkla sınayıp işsizlikle terbiye edenler, diğer yandan da zafer nutukları çekiyorlar.

Bu savaşın, düşmanlığın kimlere kazandırdığı ortadadır; silah şirketleri, emperyalist devletler ve işbirlikçileri. Her dilden, her inançtan emekçiler ise sürekli kaybetmektedirler. İşçi sınıfının ve emekçilerin gerçek düşmanları emek üzerinde saltanat sürenlerdir, yayılmacı istekleri için Ortadoğu'yu kan gölüne çevirenlerdir. İşçilerin grevini “milli güvenliğe tehdit” olarak görenler ile işçi sınıfı ve emekçilerin ortak bir “milli güvenlik” sorunu yoktur. Dolayısıyla işçi ve emekçiler bu savaş ve saldırganlığın karşısında durmalı, işçi sınıfının evrensel çıkarları için “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını rehber edinmelidirler.

Su kıtlığı riski artıyor

Kapitalist sistem dünya genelinde olduğu gibi Türkiye'de de doğayla birlikte su kaynaklarını yok etmeye devam ediyor. Türkiye'de su kıtlığı riski, kaynakların yok edilmesi ve kirlenmesiyle her geçen gün daha da vahim bir duruma geliyor. Doğal alanların yok edilmesi de verilere yansımaya devam ediyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı hazırladığı “Çevresel Göstergeler 2017” raporunda açıkladığı verilerle Türkiye'nin su kıtlığı konusunda içinde bulunduğu riskleri ortaya koydu.

Rapora göre 20'nin üzerinde kıtlık sinyali veren su kullanım indeksiindeki artış devam ederek yüzde 25.8 seviyesine yükseldi.

Ergene, Küçük Menderes, Geriz, Kuzey Ege, Sakarya ve Susurluk havzalarındaki ölçümler neticesinde su kalitesinin de “çok kirlenmiş su” olduğu tespit edildi.

Ayrıca yaklaşık 600 bitki türünün “çok tehlikede”, 700 civarındaki bitki türünün ise “tehlikede” kategorisinde yer aldığı belirtildi.

Milli park, tabiat parkı, sulak alanlar, kent ormanları gibi korunan alanların, toplam alana oranı yüzde 10.1'den 8.9 seviyesine geriledi.

Türkiye'nin 2017 yılındaki enerji tüketiminin 145.3 milyon ton petrole eşdeğer olduğu belirtilen raporda doğal enerji yoğunluğunun Avrupa Birliği ülkelerinin ortalamasının gerisinde kaldığı yer aldı.

Çevresel yıkımı azaltmak için tercih edilmesi gereken demiryolu taşımacılığının kullanım oranı da 2013'te yüzde 75 iken yüzde 43 seviyesine geriledi.

Raporda 2017 yılında 2 bin 411 orman yangını çıktığı ve 11 bin 993 hektar ormanın bu yangınlar sonucu zarar gördüğü açıklandı. Bu yangınların yüzde 6'sının kasıtlı olarak çıkarıldığı, yüzde 30'unun ise ihmal ve kaza sonucu meydana geldiği belirtildi.

Ayrıca bakanlığın 2009'da 37 bin 651 ton olarak açıkladığı tarım zehri kullanımı Ziraat Mühendisleri Odası verilerine göre, 2018'de yüzde 59 artışla 59 bin tona tırmandı.

Doğal olmayan sel, heyelan ve yangınlar

Sel, heyelan, orman yangını... Dünya kendi haline bırakılsa da yaşanabilecek doğal afetler bunlar. İsmi üstünde, doğal afet! Hiçbir insan etkisi olmadan gerçekleşebilecek olay... Peki, Türkiye’de yaşanan afetler gerçekten doğal mı?

Çıkan yangınların sadece %6’sı doğal yangın. Geri kalanının büyük bir kısmı “faili meçhul” diye tanımlanan yangınlar. Faili meçhullerin faili aslında gayet iyi bilinir. Ama üstü örtülür, araştırılmasına izin verilmez. Olay kurcalandığı zaman kurcalayanın faili de meçhul olur. Ya da sesini kesmenin bin bir türlü yolundan birini denerler.

Mühendislik tedbirleri alınmadan, jeolojik etütler göz ardı edilerek yapılan yollar ve evler, Karadeniz’in birçok yerini dolduran HES’ler ve bununla birlikte derelerin yapısının değişmesi sel ve heyelanın nedenlerindendir. Doğal olmayan nedenler, sel ve heyelan için de daha belirleyici bir hale gelmiştir.

SEL, HEYELAN VE ORMAN YANGININDA ÜLKENİN RESMİ

Yoğun olarak Karadeniz bölgesinde yaşanan sel ve heyelanlar, en sık Ege bölgesinde gerçekleşen orman yangınları ranta dayalı bir işleyişin sonucudur. Banka kasalarındaki paralarının artmasından başka bir şey düşünmeyenler, doğayı umursamazlar. Bir orman katliamının kendi yaşadıkları coğrafyayı, soludukları

havayı etkilemesini bile göz ardı ederler.

Ormanı geçelim, tek bir ağacın yok olması, derenin kurumasını geçelim, yatağının yönünün değişmesi bile canlı yaşamını etkilemektedir. HES’ler yapıyor, ardından kurumuş dere yatakları oluşmaya başlıyor. Lüks villaların, otellerin yapıldığı yerlerde biliyoruz ki öncesinde bir orman yangını yaşanıyor.

Coğrafi özellikleri bakımından Türkiye’nin %80’inin orman olması gerekirken, bugün bu rakam %25’lerdedir. 2019’un ilk 7 ayı içerisinde 780 orman yangını yaşandı ve 999 hektar alan zarar gördü. 2013-2018 yılları arasında Türkiye’de yanan orman alanı 44 bin 584 hektardır. Bunun 11 bin 739 hektarı Ege Bölgesi’nde. En çok yangın yaşanan il ise Muğla. Yangın nedeni ile en fazla ormanlık alanın zarar gördüğü yıllar 2000, 2008 ve 2017.

Son 90 yıl içerisinde sadece Doğu Karadeniz Bölgesi’nde sel ve taşkın olaylarında 644 kişi yaşamını yitirmiş. Her yıl en az birkaç tane sel ve heyelan yaşanıyor. Heyelan ve sel sonucunda insanlar günlerce bulunamıyor ve ardından cansız bedenlerine ulaşıyor. Bunun son örneği kısa bir süre önce Düzce’de, Batı Karadeniz’de yaşandı.

“YEŞİLİN EN GÜZELİ PARANIN ÜZERİNDEKİDİR” DİYENLER...

Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul

için “Biz bu şehre ihanet ettik hâlâ da ediyoruz” demesi kulaklarda çınlamaya devam ediyor. Öte yandan İstanbul’dan Muğla’ya, Ege’den Karadeniz yaylalarına ekosistemi düşünmeden yaşananlar ve hala sürdürülen “projeler” ortada.

Katar Emiri’ne helikopter ile Trabzon’dan yer seçtiren, üçüncü havalimanını yaparken kuşların uçuş güzergahını göz ardı eden, yazlık sarayı için en az 40 bin ağaç kestiren, ülkenin tarım arazilerini sanayiye peşkeş çekenler bu düzenin bekasını sağlamaya çalışanlardır. Onlar yeşili parada sever, canlıların yaşam alanlarına saygı duymaz, havamızı-toprağımızı-suyumuzu kirletirler. Onlar doğa düşmanı bu sistemin sahipleri ve bekçileridir.

Bir kişinin veya bir endüstriyel üretimin, kat kat binaların ya da devletin doğa ile kurduğu bağda para belirleyendir.

Adı üstünde, kapitalizm! Doğayı düşünmek, doğayı kurtarmak, doğa merkezli düşünmek onun mayasında yok.

AKP-Erdoğan iktidarı, sermayenin ve saray tebaasının çıkarları için doğayı da yok etme hakkını kendinde görüyor. Tepki açığa çıkınca söz ile yumuşatıp, perdelenmiş gözlerin karşısında icraatlarını sürdürüyor. Sermayenin talancı ve yağmacı iktidarına karşı mücadele yükseltilmedikçe, bu acımasız çark durmayacak.

“Ölümler doğal afetten değil, doğa talanından”

Düzce’de geçtiğimiz Perşembe sağanak yağıştan ötürü dere yatağının taşmasıyla oluşan heyelan ve su baskınları sonucu 5 kişi yaşamını yitirdi. 2 kişi ise hâlâ kayıp.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Gülizar Bıçer Karaca’nın CHP Genel Merkezi’nde düzenlediği basın toplantısında açıkladığı rapora göre Düzce’nin Akçakoca ilçesine bağlı Esmahanım köyünde yollar sel nedeniyle kapandı. Köye ancak iki gün sonra ulaşım sağlanabildi ama 6. günde iki mahalleye hâlâ ulaşamadı.

Ayrıca rapora göre köyde elektrik ve su yok. İçme ve kullanma suyu İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından tankerlerle karşılanıyor. Ulaşılma-yan iki mahalledekilere ekmekler, torbalarla fırlatılarak ulaştırılıyor.

Rapora göre İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ekipman ve insan gücü desteği sunmayı teklif etti fakat valilik ve kaymakamlık yardıma ihtiyaç olmadığını belirtti.

Karaca raporu sunduğu basın toplantısında 15 Temmuz Parkı’nın dere yatağında olduğuna dikkat çekti. Park inşa edilirken dere yatağının daraltıldığı ve ağaçların kesildiği bilgisine ulaştıklarını belirtti.

Karaca konuşmasının devamında doğa talanının sonuçlarına ilişkin şu ifadeleri kullandı:

“Dere yatağında yapılan ıslah çalışmaları, köprü ve menfezler nedeniyle sel ile gelen suyun dereye yatağından denize tamamen tahliye olmadığı ve bu nedenle taşkına neden olarak, öncesinde dere olmayan bir hattan denize doğru aktığı görülmüştür. Göçüklerin, toprak kaymalarının yaşandığı alanlarda; dere ıslahı adı altında derelerin her iki tarafına beton duvarla set örüldüğü ve yataklarını değiştirme çalışmaları yapıldığı görülmüştür. Kentleşme sorunlarının, imar politikalarının, çarpık yapılaşmaların zararın boyutunu arttıran etkenler olduğu düşünülmektedir. Coğrafyaya uygun olmayan projelere izin verilmesi, plan hatalarına göz yumuluyor olması, imara açılmayacak yerlerin imara açılması ya da kaçak yapılaşmış olsa bile su ve elektrik bağlayarak zimni olarak bu kaçak yapıya izin verilmesi açıkça bir sorumsuzluk örneğidir.”

Maltepe Belediyesi'nde yaşananlar ve CHP'nin işçi düşmanlığı

Maltepe Belediyesi şirketleri Mataş ve Mateğ bünyesinde çalışan DİSK Genel-İş üyesi işçiler 8 ay önce imzalanmış toplu sözleşmeden doğan haklarının uygulanmaması nedeniyle 19 Temmuz'da iş bıraktılar.

İŞÇİLERİ BU SÜRECE GETİREN NEYDİ?

Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz yıl 696 sayılı KHK yayınlanarak kadro aldatmacası gündeme getirildi. Belediye şirketlerine geçişin tamamlanmasının ardından Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şube yetki başvurusunda bulundu. Maltepe Belediyesi'nde çalışan 1300'den fazla işçiyi ilgilendiren sendikalaşma, Haziran 2018'de bakanlıktan yetki onayı aldı. Yetki üzerine Maltepe Belediyesi bünyesinde yer alan Mataş ve Mateğ şirketleri ile toplu sözleşme görüşmeleri başladı.

Kasım 2018 tarihinde bağtlanan sözleşmenin şartları geline yerde belediye tarafından uygulanmıyor. KHK ile belediye şirketlerine geçirilen işçilere dayatılan ve Yüksek Hakem Kurulu'nun hazırladığı sözleşmedeki hakların birçoğu tanınmıyor. Her yıl asgari ücret zam oranının yansıtılması, haftalık çalışma saatinin 40 saate indirilmesi, haftalık tatil gününün 2 güne çıkarılması, işçi sağlığı ve güvenliği, disiplin ve zarar tespit komisyonu kurullarında işçi temsiliyeti maddelerinin yer aldığı sözleşme kağıt üzerinde kaldı.

Sözleşmeden doğan hakları gasp edilen işçiler, 8 aydır oyalanmalarına artık son vererek, harekete geçtiler. Eylemli tepki ortaya koyarak, yaşananlara artık dur diyorlar.

KHK'yla "kadroya" alınan işçilerin resmi olarak toplu sözleşmeden yararlanmaları engellenmiş, bu 2020 tarihine bırakılmıştı. Fakat Maltepe Belediyesi bu sınıra rağmen "kadroya alınan" işçilerle ilk toplu sözleşmeyi yapan belediye ola-

CHP sermayenin çıkarlarına göre hareket eden, bizzat kendisi sermayedar olan bir düzen partisidir. Emekçileri kandırmak için attığı güzel nutukların gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. İktidara geldiğinde nasıl bir pratik sergileyeceğini, belediyelerde işçiye karşı ortaya koyduğu düşmanca tavırlar yeterli açıklıkta gösteriyor.

rak övünmüştü. Ama geline yerde Maltepe Belediyesi sözleşmeyi inkar edip, işçileri tehdit ediyor. Yapılan eylemleri yasadışı olarak gören Belediye, müdahale için yasal başvuru yaptıklarını dile getirerek, işçiye düşmanlığını bir kez daha tescilliyor.

İŞÇİ DÜŞMANI PATRON DOSTU CHP

Kamuoyuna görüntü olsun diye taşeron işçileri sendikalı yapan CHP'ye bağlı belediyeler, iş sözleşmeleri uygulamaya geldiğinde asıl kimliklerini işçilere hatırlatmaktan geri durmuyorlar. Kartal Belediyesi'nde çalışan taşeron işçilerin sözleşmeleri yıllarca uygulanmamış, sorun birçok eyleme konu olmuştu. Keza Kadıköy ve Ataşehir işçileri yaşanan hak gasplarına karşı ve tıkanan TİS süreçleriyle ilgili yaptıkları eylemlerle yakın süreçte gündeme geldiler. Avcılar ve Aydın belediyelerinin işçileri sendikalı oldukları

için işten atılmışlar ve direnişleri aylarca sürmüştü. CHP'nin kabarık suç dosyası böyle uzayıp gidiyor.

CHP, seçimlerde yaşanan ekonomik krizin yoksulluğu arttırdığını, emekçinin mutfağında tencerisinin kaynamadığını söylemiş ve bu argümanlarla iktidara yüklenmişti. Kendisi iktidara geldiğinde bu sorunları çözeceğini ve emekçinin yüzünün güleceğini ifade etmişti. Kıdem tazminatının gaspına karşı büyük laflar sarf etmiş, yeri geldiğinde sendikalara bile çağrıda bulunmuştu.

Oysa gerçek pratikleri hiç de öyle değil. O süreçte Maltepe Belediyesi seçimleri bahane ederek işçilerin haklarını gasp etmekle meşguldü. Neticede CHP sermayenin çıkarlarına göre hareket eden, bizzat kendisi sermayedar olan bir düzen partisidir. Emekçileri kandırmak için attığı güzel nutukların gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. İktidara geldiğinde nasıl bir pratik sergileyeceğini, belediyelerde işçiye karşı ortaya koyduğu düşmanca tavırlar yeterli açıklıkta gösteriyor.

GENEL-İŞ SENDİKASI NE YAPIYOR?

Genelde CHP belediyelerinde örgütlü olan Genel-İş Sendikası üye sayısı bakımından DİSK'in en büyük sendikasıdır. Siyasal anlayış olarak CHP'ye yakın olmasıyla bilinen Genel-İş yönetimi, bürokratik bir anlayışa sahip olması nedeniyle de olayları hep masada halletme derdinde-

dir. Yeri geldiğinde karşısında bir patron değil de yıpratmak istemediği bir partiyi görmektedir. O nedenle de Maltepe Belediyesi'nde yaşananlar, sendika bürokratlarını seçim sürecinde bir şey yapmamaya sevk etmiştir. Sendika adına konuyla ilgili yapılan açıklamada, sorunun iyi niyet ve diyalog yoluyla halledilmek istendiği, fakat geline yerde sendikanın belediye tarafından dikkate alınmadığı belirtilmişti.

KAZANMAK İÇİN BELEDİYE İŞÇİLERİ NE YAPMALI?

Sermayenin bekasını düşünen partiler işçi sınıfının düşmanıdır. Belediyeleri kazanan düzen partileri belediyeleri şirket olarak işletiyor. Hepsini kendi rantının peşine düşüyor. Belediyelerde çalışan işçilerin ise "Belediye benim siyasal anlayışına yakın, karşıma alamam" anlayışı ölümü kabul etmek anlamına gelir. Belediye işçisi, karşısında yer alan belediye başkanının patron olduğunu unutmamalı. Belediye başkanı mensubu olduğu sermaye sınıfının tavrıyla hareket ediyor. Belediye işçisi de kendi sınıf tutumunu ortaya koymalıdır. Sendika bürokratlarının oyalama taktiğine karşı sınıf eksenli mücadele programını kılavuz edinmelidir. Kazanmanın yolu, işçilerin tabandan örgütlenmesi ve söz-karar-yetki hakkını ellerine almasından geçmektedir.

Aliağa Belediyesi'nde kıyım sürüyor

31 Mart yerel seçimlerinin ardından işçi kıyımını devreye sokan MHP'li Aliağa Belediye Başkanı Serkan Acar kıyım saldırısını sürdürüyor.

Daha önce toplamda 179 işçiyi işten atan Acar, kıyım saldırılarına 22 Temmuz'da da devam ederek 8 işçiyi daha

işten attı.

Aliağa Belediyesi'nde atılan işçilerin sayısı 187'ye ulaşırken, son atılanlar içerisinde sendike temsilcilerinin de bulunduğu belirtildi.

Belediye önünde işten atma saldırısına karşı direniş devam ediyor.

Kamu TİS'lerinin sonucunu işçilerin tutumu belirleyecektir!

Yaklaşık 200 bin kamu işçisi AKP hükümeti ve Türk-İş arasında süren TİS görüşmelerinden çıkacak sonucu bekliyor. Bekliyor diyoruz zira AKP'nin düşük zam teklifini "müzakere etmeyeceğiz" diyen Türk-İş'in TİS görüşmelerini masada çözmek dışında henüz herhangi bir girişimi yok. İşçilerin kararlılığını gösteren en sıradan uyarı eylemleri bile yapılmış değil. Bugüne kadar, kravatlı-takım elbise sendika bürokratlarının yaptığı basın açıklamalarından, kendilerine uzatılan mikrofona konuşmaktan başka bir adım atılmadı. Görünen o ki mücadeleyle kazanmaya değil, nasıl olursa olsun masa başında çözmeye odaklanılmış TİS görüşmeleri var.

Sermaye hükümetinin teklifini Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk 2019'un ilk 6 ayı için yüzde 5, ikinci 6 ayı için yüzde 4 zam olarak açıklamıştı. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ise "3500 TL'den az alanlar için 60 TL zam teklif edildi. Enflasyonun yüzde 17 olduğu yerde bize yüzde 5 teklif ediyorlar. Bu teklifin kabul edilebilir bir tarafı yok" sözleriyle teklifi reddettiklerini belirtmişti. "Hükümetin yüzde 5+4'lük resmi zam teklifini ve basında yer alan diğer bazı oranları konuşmaya değer bulmuyoruz. Seyyane brüt 300 lira zam, ilk altı ay yüzde 15, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylarda enflasyon artı 3 puan refah payını içeren talebimizde ısrarcıyız" diyen

Atalay, talepleri karşılanmadığı takdirde grev de dahil yasaların belirlediği adımları hatırlattı.

Türk-İş bürokrasisinin talep ettiği seyyane brüt 300 lira zam, ilk altı ay yüzde 15, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylarda enflasyon artı 3 puan refah payının, içinden geçtiğimiz kriz koşullarında zaten bir karşılığı yok. Diğer taraftan bir sermaye hükümeti olarak AKP'nin çok yönlü bir planının olduğu bellidir. TÜPRAŞ'ta yaşanan sözleşme süreci sermayenin çok zorlandığı durumda problemi nasıl çözdüğünü göstermektedir. Yine olası bir durumda grev yasaklarının devreye gire-

ceği ortadadır.

Tekstil TİS'lerinin sürdüğü, sırada kamu emekçilerinin, ardından Metal TİS'lerinin olduğu düşünülürse sermaye sınıfı için konunun neden önemli olduğu anlaşılacaktır. Bu sözleşme süreçlerinin finali kıdem tazminatının gaspı ile de tamamlanabilir. Sermaye sınıfı ve düzenin dümenindeki Erdoğan AKP'si tüm bu süreçlerden kazanımla çıkmak için çaba ediyorlar. Sermayenin kazanımları sadece TİS'lerde işçileri düşük ücrete mahkûm etmek değildir. TÜPRAŞ'ta yaptıkları gibi, 3 yıllık sözleşme ve bir dizi hak gaspı da beraberinde gelecektir.

KAMU İŞÇİSİ "BİZ DE VARIZ" DEMELİDİR!

Tıpkı göstermelik asgari ücret tespit komisyonunda olduğu gibi kamu TİS'lerinde de işçiler sürecin dışında bırakılıyorlar. Hem de kendilerini doğrudan ilgilendiren bir konuda aidat verdikleri kendi sendikaları tarafından... Kamu işçileri, alanlara çıkarak, gerek çalışma saatleri içinde gerekse işe giriş ve çıkışlarda çeşitli uyarı eylemleriyle greve hazır olduklarını, sadaka zammını kabul etmeyeceklerini göstermelidirler.

Kamu TİS'lerinin kazanımla sonuçlanması, Türk-İş ağalarının söylediği gibi "grev de dâhil yasaların belirlediği sınırlarda gerekli adımlar gündeme gelir" gibi boş laflarla sağlanmaz. Sermaye sınıfı grev yasaklarını da kendi kanunlarına uyduruyor. Böyle bir durumla karşılaşıldığında ne yapacaklarını ilan etmiş oluyorlar. Zafer mücadele edilerek, üretimden gelen güçle, grevle kazanılır. İşçiler birlik olursa sermaye sınıfını yenebilir.

Bu çerçevede, sürmekte olan çeşitli TİS görüşmeleri ve devamında gelecek olanlar, işçilerin birlikte davranabilmesi için de bir imkândır. Kazana kazana ilerleyen işçiler böylece kıdem tazminatlarına uzanacak olan eli daha baştan kırmış olurlar. Sonuç olarak kıdem tazminatına uzanan ele kamu TİS'lerinde ya gereken cevap verilecektir yahut sermayenin eli bizzat işçiler tarafından güçlendirilecektir.

Mata işçileri Birleşik Metal-İş şubesinde yöneticileri bekliyor

İşten atılan Mata işçileri sendika yöneticilerine ulaşamamış, 22 Temmuz'da Kaynarca'da bulunan Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube'ye gitmişlerdi. İşçiler, 23 Temmuz Salı günü sendika avukatıyla görüşme kesilmesi üzerine şubeden ayrılmışlardı.

Salı günü sendikada tekrar bir araya gelen işçiler avukat ve şube yöneticilerinin yalan söylemleri ve direniş karşıtı görüşleriyle karşılaştılar.

İşten atılan işçiler, şube yöneticileri ve avukatla yaptıkları toplantıda, bir gün önce Mata fabrikasının olduğu Serbest Bölge'ye girmek istediklerini ancak kapıda güvenlik tarafından durdurulduklarını ifade ettiler. Mata patronu tarafından

Serbest Bölge güvenliklerine tek tek isimlerinin verildiğini ayrıca güvenlik kulübesinde fotoğraflarının asılı olduğunu belirttiler. Cumartesi günü çıkışları verilen işçilerin, içerisinde ilaçları da olmak üzere pek çok eşyasının fabrikada kaldığını ve bunları alamadıklarını söylediler. İşçiler, 3 gündür şube başkanı Özcan Atmaca ve Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'na ulaşamadıklarını dile getirdiler.

Tazminatlarının yatırılmaması durumunda gerekirse direnişe geçeceklerini belirten işçilere şube yöneticileri tarafından "Direnişe geçerseniz tazminatınızı hiç alamayabilirsiniz" denildi. Şube yöneticileri sürekli olarak 1 yıllık hukuki

süreci hatırlatarak direniş karşıtı söylemler öne sürdüler. İşçiler tarafından "Sendika her şekilde bizim arkamızda duracak mı?" sorusu yöneticiler tarafından sessizlikle karşılandı. Bu soru 3-4 kez sorulmasına rağmen yöneticiler cevap dahi vermediler.

Haksız bir şekilde iş akitlerine son verildiğini belirten işçiler, hem durumun tekrar konuşulmasını hem de sendikaya asıl muhataplarının, yöneticilerin gelmesini talep ediyor. Durumun patronla görüşüleceğini dile getiren şube temsilcilerinin sözlerine güvenmeyen işçiler, muhatapların gelmesi için 23 Temmuz'da sendika şubelerini terk etmeme kararı aldılar.

Sermaye ve hükümet çıtayı belirlemiş: Sefalet ücreti, 3 yıllık sözleşme, hak gaspları

Yeni bir MESS Grup TİS süreci Eylül ayı itibarıyla başlayacak. Ancak sermaye çevreleri ve hükümet fiili olarak süreci başlatmış bulunuyorlar. Masaya metal işçisi adına oturacak sendikalarda ise hiçbir hareketlilik yok. TM şatafatlı bina açılışları, patronlar ve şirket CEO'larının ağırlandığı genel kurullar vs. derdinde. Birleşik Metal taslak çalışmaları diye göstermelik toplantılarla göz doldurma peşinde. Çeliş iş'in varlığı-yokluğu hala tartışmalı, etkisiz eleman...

Zor bir TİS süreci bizleri bekliyor. Ekonomik kriz, ağırlaşan yaşam ve çalışma koşulları, baskılar, işten atmalar derken, artan ihtiyaçlarımız, yükselen beklentilerimiz ortada. Sermaye çevreleri ve AKP el ele vermiş TİS süreçlerinde sefaleti dayatma, hak gasplarını arttırma, krizin faturasını biz işçilere çıkartma derdindeler. Yeni ekonomi paketleri gündeme getiriyorlar. Patronlar istiyor AKP hayata geçiriyor. Kıdem tazminatını gasp et, BES'i zorunlu hale getir, yağmalanacak yeni fon yarat, çalışma yaşamında kuralıslığı daha da pekiştirecek yasalar çıkart vb...

Tüpraş sözleşmesinde YHK darbesiy-le %6 zam ve 3 yıllık sözleşme dayatıldı. MATA'da Birleşik Metal 3 yıllık sözleşme-

ye ve sefalet ücretine imza attı. 200 bin işçiyi ilgilendiren Kamu TİS'lerinde hükümet %6 zam teklif etti.

KARDEŞLER!

Belli ki hükümet ve sermaye peşi sıra gelen TİS süreçlerinde kendilerine göre bir çıta belirlemişler ve teker teker hayata geçiriyorlar. 3 yıllık sözleşme, %5-6 oranında zam ve bir dizi hak gaspı. Bunlara eklenen grev yasakları tehdidi. Yani biz ne istersek o olur mesajı...

TİS toplu pazarlık ise, grev hakkı ol-

mayan işçinin yani üretimden gelen gücünü kullanamayan işçinin pazarlıkta ne gibi bir yaptırım gücü olabilir? Evet, ülkede son yıllarda TİS süreçleri bir orta oyununa dönüşmüş bulunuyor. Grev yasaklarına karşı kılını kıpırdatmayan, grev hakkı olmadan sendikali olmanın bir anlamı olabirmiş gibi davranan sendika ağalarıyla danışıklı dövüş oyunları. Bu oyunu ancak biz metal işçileri bozabiliriz.

Tüm bunlar olurken sendikalar ne yapıyor? Hiçbir şey! Onlar adına tarihi dedikleri protokollerle kendilerini güvenceye almaya, kuru laf kalabalığı ile günü

kurtarmaya, süreci geçiştirmeye çalışıyorlar. TM'ciler "fabrikalarda protokol imzaladık, ses çıkartanın canına okuyacağız" diye dolanıyor. Birleşik Metal güya toplantılarla sürece hazırlanıyor ama hemen her gün bir şeyler oluyor ses-seda yok. TİS'i masa başından ibaret görüyor; ne verilerse onu alır, iki cilalı sözle propagandasını yapar, kurtarırsız diye düşünüyorlar.

Metal işçisi kardeşim! Biz sürece müdahil olmazsak, başımıza yeni bir çorap örmeleri işten bile değil. Görünen köy kılavuz istemez. Dayatmaları püskürtmek, haklarımızı kazanmak ancak bizlerin birliği ve örgütlülüğü sayesinde olacak. Başlamak için en iyi gün bugün. Tabandan birliğimizi kuralım, taleplerimizi belirleyelim, dayatmalara karşı çıkalım, sendika ağalarına tepkimizi ve basıncımızı gösterelim ve her şeyden önemlisi ses vermeye başlayalım. Nasıl yapacağımızı Metal Fırtına zamanı gördük, öğrendik, sonuçlarını da aldık. Zaman bekleyecek, sendika ağalarının oyalamalarına takılacak zaman değil. Beklemek malum sonucu kabul etmek demek.

(Metal İşçileri Bülteni'nin Temmuz 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

MESS işçiler kadar krizden etkilenmemiş!

kâr açıkladı.

2017 yılında kârını 410,84 milyon avroya yükselten Ford Otosan, 2018 yılında net kârını 2017'ye göre arttırarak 477,96 milyon avroya çıkardı.

TOFAŞ 2017 bilançosu şirketin brüt kârını 2 milyar TL, faaliyet kârını ise geçen yıla göre yüzde 32 artışla 1.3 milyar TL olarak ilan etti. Tofaş 2018 yılında 1,3 milyar TL net kâr rakamına ulaştı.

Otokar'ın, 2017 yılında net dönem kârı yüzde 42,6 artarak 99,4 milyon liraya ulaştı. Otokar, 2018'in 4. çeyreğinde 250.2 milyon lira net kâr açıkladı.

Arçelik 2017 yılında 842,95 milyon avro kâr elde ederken 2018 yılında 851,76 milyon avro ile kârını yükseltti.

Bir başka Koç şirketi olan Aygaz 2017'de 577,02, 2018'de 228.3 milyon avro kâr elde etti.

Türk Traktör ise 2018 yılında 5 milyon avro kâr etti.

Renault Grubu'nun faaliyet geliri, 2017'de bir önceki yıla göre yüzde 15,9 artışla 3 milyar 806 milyon avroya yükseldi. 2018 yılında ise Oyak Renault 3.302 milyar avro ile kâr etmeye devam etti.

Delphi'yi satın alan Aptiv ise 2017 yılında 240 milyon, 2018'de ise 247 milyon avro kâr etti. Autoliv 2107'de 427 milyon, 2018'de ise 190 milyon avro kâr etti.

Borusan Mannesman 2017 yılında 243 milyon, 2018'de 283 milyon avro kâr etti.

Bosch 2017 yılında 6.5 milyarlık net kârını 2018'de 6.7 milyar avroya çıkardı. Bosch Fren ise 2018'de bir önceki yıla göre 21.5 milyon avrodan 34.2 milyon avro kârına yükseldi.

Çelik Halat ise 2018 yılını kârını 8.4 milyon avro daha da arttırarak kapattı.

Çemtaş neredeyse kârını iki katı oranında arttırarak 2018'de 146 milyon avro kâr etti.

Sarkuysan 2017 yılında 87,89 milyon avro kâr ederken 2018 yılını kârını 91,1 milyon avroya yükselterek kapattı.

Alarko ise 2017 yılında 530 bin avro kâr ederken, 2018 yılında bunu 2. 47 milyon avroya çıkardı. Sırası ile 2018 yılında Demisaş 7 milyon,

Ege Çelik 85,5 milyon, Federal Mogul İzmit 31 milyon, Makine Takım 5 milyon, Siemens 1.8 milyar ve Valeo 546 milyon avro net kâr elde etti.

Bunlar sadece bilgilerine ulaşabildiklerimiz. Ulaşmadıklarımız arasında Kroman Çelik, Çolakoğlu, BSH vb. karları yüksek bir çok şirket var. Patronlar bizim kadar etkilenmemişler krizden daha... MESS ile toplu sözleşme görüşmelerine giderken bu bilgiler aklımızın bir köşesinde olsun.

(Metal İşçileri Bülteni'nin Temmuz 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

MESS Grup TİS süreci başlıyor. Her zamanki gibi yine metal ve otomotiv patronları mevcut krizi bahane ederek toplu sözleşmede taleplerimizin önüne geçmeye çalışacaklar. İşten atmaların yoğunluğu, işsizliğin büyüyen bir yara olması, enflasyon canavarının ücretlerimizi yutması, zamların birini duymadan diğerin gelmesi, açlık ve yoksulluk sınırının yükselmesi, yeni vergiler ve BES gibi haracların varlığı biz işçilerin krizden nasıl etkilendiğinin göstergelerinden yalnızca birkaçı. Peki bizlere krizden etkilendiklerini söyleyen patronlar ne durumdalar?

Bilindiği gibi Türkiye'deki en büyük ve kârlı iş kolu metal ve otomotivdir. MESS adı altında birleşen bu büyük sermayedarlar her dönem en kârlı şirketler arasında yer alıyor. Listelerde en hızlı yükselenler oluyorlar. İlk 100 zengin arasında en az 30 MESS üyesi yer alıyor. Bunlar en çok kazananları. Diğerleri ise bunlara göre daha az kazanıyor.

Koç 2017'de 5.5 milyar kâr ederken, 2019'un ilk çeyreğinde 779 milyon net

Fabrikalardan TİS görüşleri...

İPLERİ ELİMİZE ALMALIYIZ!

Merhaba arkadaşlar, sözleşme süreci geldi kapıya dayandı ama sendikacıların ne yapacakları/ yapmayacakları belli değil. Taslak normal şartlarda bize sunulmuş olmalıydı. 2 ay sonra sözleşme başlıyor. Daha taslağı açıklamadılar!

Geçen sözleşmede taslağı oluşturma-bilmek için mecburen bize anket yaptır-dılar. Metal Fırtına sonrası sıkıntı yaşadı-lar. Ama şimdi birçok arkadaşımız işten atıldı veya anlaşmalı çıkartıldı. Şimdiki sözleşmeyi biraz daha alttan alıyorlar. Bana nabız ölçüyorlar gibi geldi. Sendikacılar yeni yeni geziyorlar. Bizim bölüme de geldiler, o gün yoğun çalışıyorum diye birşey diyemedim. Yoksa söyleyecektim taslak neden açıklanmadı diye.

Arkadaşlar sorular sormalı, bizlere la-zım olanları istemeliyiz. Bunları başıboş bırakmanın acısını yıllarca çekti. Ancak Metal Fırtına zamanı gördük ki ipleri ken-di elimize almalı, öyle hareket etmeliyiz. Yoksa bunlar bizleri satmaya yeminli, de-medi demeyin.

Ford Otosan işçisi

İHTİYACIMIZ OLANI ALMAK...

Şu anda Sapanca Federal Mogul Fab-rikası'nda işten çıkarmalar yaşanıyor. Haftada ortalama 10-15 kişi işten atıl-maya devam ediyor. Bu duruma karşı TM hiçbir şey yapmıyor, yapmaz da zaten. Onlar hazırlıyorlar listeleri. Sözleşme sü-recinde işçiden yana sorun çıksın istemi-yorlar.

Ancak başaramayacaklar, biz talep-lerimizden vazgeçmeyeceğiz. Bizim öne çıkan taleplerimiz şöyle: Tamamlayıcı si-gorta işçinin bakmakla yükümlü olduğu herkesi kapsamalı, saat ücretlerine en az %20 +5 puan net iyileştirme, bayram pa-raları 1000 TL, mesailer resmi tatillerde %200, erzak yardımı 750 TL. Bunlar biz-lerin asgari talepleri.

Talepler bitmez. Ama "ne de olmasa bunlar bize zam alır" ve "sendika yapsın" gibi beklentilerin içine girmek lazım. İhtiyacımız olanları almak için sürece müdahil olmamız gerekli.

Sapanca Federal Mogul işçisi

"YİNE BAŞA DÖNDÜK!"

Yeni bir sözleşme dönemi başladı. Biz sıkıştırmaya başladık sendikacıları ve

tepkimizi koymaya çalışıyoruz. TM anket yaparak isteklerimizi mi anlamaya çalışıyor, yoksa bizim kimliğimizin profilini mi çıkartıyor pek anlayamadık. Geniş bir soru ağı vardı, çoluk-çocuk her türlü bilgi sorulmuştu. Bir önceki sözleşmeye kötü demiyorlardı, ama gördük ki ekonomik süreç aldığımız zammın hepsini eritti bi-tirdi. Yine başa döndük.

Mako işçisi

"TM TEK BİLGİ VERMİYOR!"

Reno'da üretim son hız devam edi-yor. Burada kriz bahane öyle bir şey yok. BJA üretiminde robot programlamasın-dan kaynaklı arızalar oluyor. Mesaili ça-lışılıyor. Emekli olup sözleşmeli çalışan işçilerin sözleşmeleri 2 ay daha uzatıldı. İşler yorucu olduğu için mesaiye kalmak istemiyoruz ve sözleşmenin başlamasına da iki ay kaldı. Sözleşme için TM tek bilgi vermiyor. Belli değil deyip geçiştiriyorlar.

Reno işçisi

SÖZLEŞME DÖNEMİ YAKLAŞTIKÇA ÜRETİMDE BASKILAR ARTIYOR!

HEMA endüstri Türkiye'nin en büyük yan sanayi talaşlı imalat fabrikası. Ve tüm fabrikalarda olduğu gibi bizim fabrikada da krizle ilgili çok dedikodu var. Dediko-duları bir kenara bırakalım, fabrikanın gerçekleri ortada. Bizim fabrikada kriz bahanesiyle işçi çıkarmaları oluyor. Her

hafta parça parça işçi çıkarmaları oluyor. Ama bir yandan da fabrikalara trilyonlar-ca değerinde sıfır CNC makineler alınıyor. Fabrikada robotlu üretim yaygınlaştırılı-yor.

Para yoksa bu yatırımların kaynağı nerden geliyor? Evet kimi fabrikada, kimi bölümlerinde daralma var ama kimi bö-lümlerde de iş yoğunlaşması var. İşten çıkarılan işçiler yarı paraya hemen geri çağırılıyor. Üretimde ise müthiş bir baskı var. Bizlerin üzerindeki iş yükü artırılıyor. "Hadi hadi"lerin arkası kesilmiyor, sayılar artırılıyor.

Sudan sebeplerle şimdi daha sık tuta-naklar tutuluyor. İşçiler tazminatsız işten atılmaya çalışılıyor. Bu seneki sözleş-me-ye kriz ve işten atma sopasını da kulla-narak büyük baskı ile hazırlanıyorlar. Sendikadan sözleşmede bizim adımıza bir şey yapmasını beklemiyoruz. Çünkü fabrikada yaşanan sorunlara bile sesini çıkarmayan sendika, biz işçilerin hakkını da savunamaz.

Çerkezköy HEMA'dan bir işçi

ÜRETİM BASKISINDAN NEFES DAHİ ALAMIYORUZ!

Beylikdüzü'den taşınan elektronik bölümünde çalışan bir işçiyim. Daha önce İstanbul'da da üretim baskısı vardı. Bizler daha oradakine zar zor katlanır-ken, Çerkezköy'de kurulan yeni fabrika-da tam otomasyon sistemle birlikte üre-

timdeki baskı daha da artmış durumda. Dayanılacak gibi değil. Yatırım yapıp kur-dukları otomatik sistemler bizim işimi-zi kolaylaştırmak için değil sadece. Asıl amaçları biz işçileri daha fazlaca sömür-mek. Bizler, bantlarda 1000 adeti zar-zor çıkarırken önümüze 2500 adetlik hedefler konuluyor ve bu sayıları yakalamaya zorlanıyoruz. Aralıksız zorunlu mesailere bırakılıyor. Arçelik'te çalışma ortamı-na kuralızsızlık ve kölelik hâkim kılınmak isteniyor. Bu kadar çalışmamıza rağmen aldığımız para hiçbir şey. Geçen dönem alınan zamlar, suya, elektriğe, doğalgaza ve tüm geçim kalemlerine yapılan zam-larla beraber eridi gitti. Kimse aldığımız ücreti fazla görmesin, abartmasın.

Yeni sözleşme dönemi yaklaşıyor. Açıkcası bu sözleşmede sendikadan bir şey beklemiyorum. Geçen dönem daha önce yaşanan istifalardan dolayı görece iyi bir zam alındı. Daha doğrusu korku-dan verildi. Bu dönem böyle bir tehdit veya karşılarında bir güç görmezlerse eğer, zam vereceklerinden bile emin de-ğilim. Fabrikada zorla tutanaklar ve bas-kılarla işçi çıkarılıyor. Sendika sadece izliyor ve hiç sesini çıkarmıyor. Bu sözleşme döneminde de bir şeyler kazanmak istiyorsak eğer, bunu ancak birleşerek ve birlikte mücadele ederek başarabiliriz.

Çerkezköy Arçelik işçisi

(Metal İşçileri Bülteni'nin Temmuz 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

Eski bir DİSK/Tekstil üyesi işçinin kaleminden...

DEV TEKSTİL 3. Genel Kurulu ve DİSK/Tekstil pratiği

Geçtiğimiz haftasonu Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın 3. Olağan Genel Kurulu gerçekleşti. Eski bir DİSK/Tekstil üyesi ve yeni bir işsiz olarak ben de genel kurula katıldım. Elbette sınıf bilinçli bir işçi olarak DEV TEKSTİL'in Greif işgali üzerinden yükselen fiili-meşru mücadele hattını ve devrimci sınıf sendikacılığı perspektifini biliyordum. DİSK/Tekstil'in ihanetlerle dolu sicilini herkesin malumu. Ancak DEV TEKSTİL'in gerçekleşen genel kurulunda yapılan konuşmaları, aktarılan mücadele hattını dinlediğimde gözümün önüne gelen DİSK/Tekstil deneyimim gerçek anlamda kan dordurucu oldu.

Bilincimin derinliklerinde cereyan eden iki karşı anlayış ve pratiğin çarpışması, yer yer geçmişin mide bulandırıcı gerçeklerine ışık tutmakla birlikte umut verici bir etki bıraktı üzerimde. Umut verici etkinin Genel Kurul boyunca yapılan değerlendirmelerde ve DEV TEKSTİL'in yeni yönetimi adına yapılan kapanış konuşmasında somutlandığı bir gerçek. Mide bulandırıcı olanın ise DİSK/Tekstil'in "sendikacı" olarak karşımıza getirdiği bürokratların hafızamda yankılanan konuşmaları, tutumları ve bu konuşmalar ile tutumların beslendiği sendikal anlayış olduğunu belirtmek isterim.

İşçilerin kendi çabalarıyla çoğunluğu sağladığı ve fabrika yönetiminin yetkiye itiraz ettiği bir süreç düşünün. Duruşmaların her birinin arasında 5-6 ay olduğunu varsayarsak, patron tarafının elinde uzunca bir süre var. Patron tarafı misyonuna uygun olarak bu süreyi işçileri bölmek, aralarından bazılarını satın almak ve hatta işten atma saldırısı da dahil olmak üzere baskıyı arttırmak için değerlendiriyor. Buraya kadar normal. Patronun aksini yaptığı görülmüş değil. Denilecektir ki aynı süre sendika için, yani işçiler için de var. Sendika da bu süreyi kendi misyonuna uygun kullanabilir. İşçileri bilinçlendirebilir, işçilerin birliğini sağlayabilir ya da kuvvetlendirebilir. Karşı saldırılara eylemli yanıtlar verebilir vs...

Söz konusu DİSK/Tekstil olduğunda maalesef ki bu akıl yürütme tutmuyor. Size DİSK/Tekstil'in bu süreyi nasıl kullandığını birkaç örnek üzerinden anlatayım.

Öncelikle, sendikacı zata her soru sorulduğunda nedense suçlu işçiler olu-

Çaresiz değiliz. Evet, sendikaları icazetçi anlayışlara bırakmamak için çabalayacağız, mücadele edeceğiz. Bunun için de rehberimiz var: Şanlı Greif işgali deneyimi ve bu deneyimin üzerinden yükselen devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını kuşanan örgütlülüğümüz.

veriyor. Arkasından işçilere büyük bir özgüven çöküntüsü yaşatacak cümleler sıralanıyor. Böylece sendika sorumluluklarından kolayca kaçıyor. Örneğin mahkeme sürecinin beklenmesi gerektiğinin salık verildiği bir konuşmada, arada çeşitli coşku basamakları tırmanılarak, "Grev de yaparız biz. Siz yeter ki yapalım deyin, biz arkanızdayız!" naraları atılıyor. Bu esnada toplantıya gelen öncü işçiler sevinçli, umutlu! Ama sonrasında konuşma, nasıl oluyorsa (sanırım burada usta demagoglar olduklarını kanıtlıyorlar) işçilerin greve çıkmayacağına bağlanıyor. "Bakın toplantıya kaç kişi gelmişsiniz. Daha toplantıya gelmiyorlar, greve nasıl çıkacaksınız. Sizin orda birlik yok" gibi cümlelerle devam eden konuşmanın sonunda, öncü işçiye moral çöküntü, arkadaşlarına yönelik inançsızlık ve atalet pompalanıyor.

Sonuç olarak en iyi seçeneğin mahkeme sürecini beklemek olduğu, işçiler suçlanarak ve birbirlerine düşman edilerek kanıksatılıyor. İşçileri toplantılara katmanın yol ve yöntemleri, işçilerin bilincini geliştirmek adına yapılabilecekler, bu konuda sendikanın üzerine düşenler mi? Gündem dışı!

Böyle bir konuşma esnasında çatlak bir ses duyuldu bir keresinde: "Grevin nasıl olacağını arkadaşlara anlatalım, eğitim çalışmaları yapalım, greve hazırlanalım."

Cevap: "Bu konuları temsilcilerimiz işçilere anlatır. Hele bir mahkeme sonuçlansın, temsilci seçimlerimiz olsun, o zaman temsilcilerimizi biz eğitiriz, onlar da işçileri eğitir."

İşte burada bir paradoks başlıyor. Sendikacı zata dediğine göre grev için sendikanın tanınması gerek. İyi ama sendika da grevsiz tanınmıyor! Hay aksi(!)

Bu kadarla da kalınmıyor. Sendikanın işe yeni giren ve kendiliğinden üye olan işçilere ulaşması gerektiğini düşünen bir işçiye sendikacı zata cevabı, "Ben bütün işçileri arayamam" oluyor. Doğal olarak işçilerde sendikanın ne iş yaptığı sorusu beliriyor.

Bu soruyu da "görüntüde" kotarma taktiği izliyorlar. Örneğin bir haftadır sendikacı zat ile toplantı yapmaya çalışan beş öncü işçi düşünün, toplantı saatı gelip çatıyor, işçiler toplanıp bekliyor. Toplantı gündemi çok önemli. Patron tarafına sendika tarafından bir sözleşme taslağı sunulmuş. İşçilerin bu taslaktan haberi yok ve merak içindeler (Bu zaten başlı başına bir sorun ya, neyse diyelim). Ne mi oluyor? Sendikacı zata işçileri önce bir saat bekletiyor. Koştura koştura gelince de ilk anlattığı şey bilmem neredeki büyük mü büyük bir fabrikada işçilerle toplantı yapmışlar. Bilmem neredeki büyük mü büyük başka bir fabrikada ise (bu arada karşıdaki işçilerin çalıştıkları fabrikanın küçük mü küçük olduğunu

da belirtiyor tabi) sözleşme imzalamışlar. Bilmem nerede sayın mı sayın başkanla görüşmüş... Bu yüzden geç kalmış...

Her fırsatta anlatılan bu mühim adam hikayeleri ile işçiler önce bir afallıyorlar. Karşılarında ne denli büyük işlerle uğraşan insanlar olduğunu düşünüp cümlelerini yutuyorlar. Sonra kendi sözleşmelerini sorduklarında ise sendikacı zat az önce anlattığı mühim işlerinden kaynaklı örgütlenme uzmanını ancak kapıda görebildiğinden, tam olarak bilgi alamadığından "yakınıp" cep telefonuna not ettiği birkaç maddeyi anlatıyor. Sorulan soruları ise "orasını hatırlamıyorum", "vardı galiba" gibi yuvarlak cümlelerle geçiştiriyor. Ortada ne taslak metni var ne de elle tutulur bir şey. Her toplantıda anlatılan beylik hikayeler, karşı tarafa savuşturulan küfürlerle (burada da "ne babayığdız ama" pozları takınıyor) toplantı ortaya karışık salataya dönüşüyor.

Kadın işçilerin izledikleri dizileri konuşmalarından ve toplantıya gelmemelerinden "şikayet eden", 1 Mayıs'ta ne yapacağız diye soran işçiye, küçük yaşlardan beri 1 Mayıs'a katıldığını anlatarak cevap veren bu sendikacı zat, kendinden menkul değil. Mensup olduğu sendikal anlayışın tipik bir temsilcisi olarak işçileri oyalayan, kandıran, fabrikada sendika çalışması yürüten işçiye en ufak bir değer vermeyen DİSK/Tekstil bürokrasisinin karakteristik özelliklerini taşıyor.

İşten atma saldırısının ve sendikali işçi avının başladığı sırada sendikanın özenle bilinç vermekten uzak durduğu işçiler işsizlik korkusu ile sendikadan istifa etmeye başladıklarında dahi kılını kıpırdatmayan bir zihniyet bu. Kalan sağ-lar bizimdir hesabı ile “mahkeme süreci bittiğinde bir kişi bile sendikali kalsa ben oraya girerim” diyebilen, bu “başarı”nın ardından işçilerin yine kendiliğinden sendikaya üye olacağından medet uman bir sendikal anlayıştan bahsediyoruz.

İŞTE MİDE BULANDIRAN SİNEK!

Mide bulantımı bastırmaya çalışırken bir yandan da DEV TEKSTİL Genel Kurulu’nu izledim. Büyük bir “keşke” uyandı içimde. Keşke işçi arkadaşlarım da bu konuşmaları dinleyebilselerdi diye iç geçirdim. Bir sendikanın genel kurulunda işçilerin kürsüye çıkarak düşüncelerini anlattıklarını, genel kurula öneriler sunduklarını, meslek hastalıklarından mülteci işçiler sorununa, kadın işçilerin yaşadıkları sorunlardan işçi sınıfının deneyimlerinin paylaşılmasına kadar çeşitli konularda yapılan konuşmaları dinleyebilselerdi. Kıdem tazminatının gaspına karşı örölmesi gereken mücadele hattına ilişkin düşüncelerini paylaşabilselerdi. Keşke DiSK/Tekstil’e mecbur olmadığımızı görebilselerdi.

Tarihi ihanetlerle dolu bir sendikanın yeni bir ihanetine kurban giden ben ve işçi arkadaşlarım adına “keşke” diye iç geçirirken DEV TEKSTİL Genel Kurulu’n-da yapılan konuşmalarda umut büyüdü içimde. “İşimiz zor ve çok” diyerek devrimci sınıf sendikacılığını tekstil işçileri ile buluşturma çağrısı yapan Genel Kurul umut oldu. Biz işçileri bekleyen ekonomik ve sosyal saldırılara, bizi içten içe kemiren sendikal bürokrasiye rağmen gücünü taban örgütlenmesinden alan, söz-yetki-karar hakkı işçinindir diyen DEV TEKSTİL’in varlığı ve mücadele azmi umut oldu.

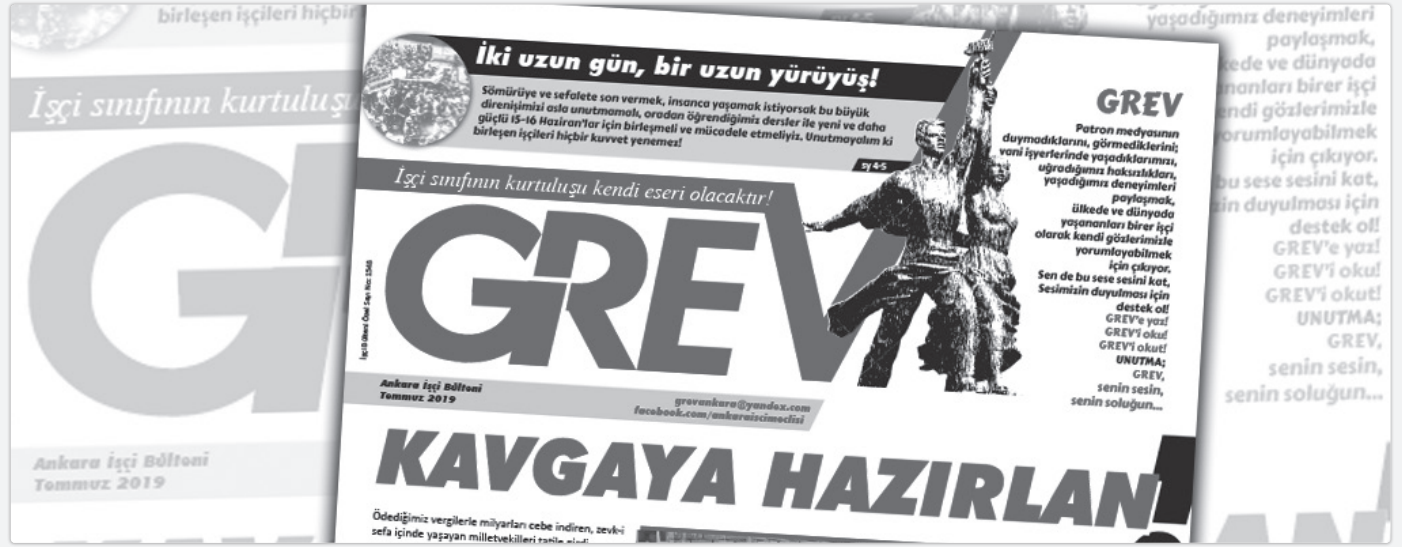
Bu yüzden buradan başta DiSK/Tekstil üyesi işçiler olmak üzere sendikal bürokrasinin ağı içinde debelenen işçi arkadaşlarıma seslenmek istiyorum: Çaresiz değiliz. Evet, sendikaları icazetçi anlayışlara bırakmamak için çabalayacağız, mücadeleye edeceğiz. Bunun için de rehberimiz var: Şanlı Greif işgali deneyimi ve bu deneyimin üzerinden yükselen devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını kuşanan örgütlülüğümüz.

Küçük ve son bir söz de DEV TEKSTİL üyelerine söylemek istiyorum: Yeni Greif’lar yaratmak için daha fazla cüret, daha fazla inat...

Her şeye rağmen, umutla...

ESKİ BİR DİSK/TEKSTİL ÜYESİ

Kavgaya hazırlan!

Ödediğimiz vergilerle milyarları cebinde indiren, zevk-i sefa içinde yaşayan milletvekilleri tatile girdi.

Ama bizler kışın ayazında olduğu gibi yazın sıcaklığında da fabrikalarda, işyerlerinde ekmeğimizi kazanmak için çalışmaya devam ediyoruz.

Yükselen enflasyon, artan hayat pahalılığı, sırtımızda sallanan işsizlik sopası yüzünden artık bırakalım tatili, dinlenmeyi bile unutuyoruz.

Biz üretiyoruz, biz zenginlikleri yaratıyoruz, ama patronlar ve onların temsilcileri emeğimiz üzerinden sefa sürüyorlar.

Ve keyif içinde hangi haklarımızı gasp edeceklerinin planlarını yapıyorlar.

Gündemlerinde kıdem tazminatımızı gasp etmek olduğunu biliyoruz. Eğer, tatilleri bitene kadar bir Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile oldu bittiye getirmeye çalışmazlarsa TBMM’nin Ekim ayındaki ilk işlerinden biri bu saldırı paketini hayata geçirmek olacak.

O güne kadar ise türlü türlü dalavereleler ile haklarımızı gasp etmeye devam edecekler.

Daha yeni, Tüpraş işçisinin toplu sözleşme hakkını gasp ederek YHK kararı ile 3 yıllık sözleşme dayattılar.

Kendilerine zam yaparken kesenin ağzını açanlar kamu işçisinin karşısına %5’lik zam önerisi ile çıktılar.

Eylül ayında başlayacak MESS Grup TİS’lerinde ise metal işçisini en ağır kölelik koşullarını dayatacaklar, bugünden belli ki bir kez daha grev hakkını gasp etmeye çalışacaklar.

SU UYUR, DÜŞMAN UYUMAZ!

Evet, patronlar, onlar adına mecliste sallabaş maaş alan vekiller tatildeler ama boş da durmuyorlar anlayacağınız.

“Su uyur, düşman uyumaz!” atasözünde dendiği gibi her gün yeni haklarımızı gasp etmek için planlar yapıyorlar.

Çünkü onlar, baskı ve sömürü düzenlerinin bizim emeğimiz üzerinde

yükseldiğini, biz bu sömürüye boyun eğdikçe sefa sürmeye devam edeceğimizi çok iyi biliyorlar. Bu baskı ve sömürü düzeninin devam etmesinden başka bir şey istemiyorlar.

KAVGAYA HAZIRLANALIM!

Eğer sömürü ve köleliğe boyun eğmek istemiyorsak birleşmeli ve sınıf kavgasına hazırlanmalıyız.

Onların krizin faturasını bizim sırtımıza yıkmasına izin vermeden, yeni haklarımıza göz dikmeden harekete geçmeliyiz.

Bizim yarattığımız zenginliklerle sefa sürmelerine izin vermemeli, emeğin sahibi olduğu eşit ve özgür bir ülkeyi hep birlikte kurmalıyız.

Bunun ise yolunu aslında hepimiz biliyoruz. Daha fazla birlik! Daha fazla dayanışma! Daha fazla mücadele!

(Ankara İşçi Bülteni’nin Temmuz 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

Sokağa taşmalıyız!

Önümüzde bir toplu sözleşme süreci var. İki yılda bir yapılıyor sözleşmemiz. Aslına bakarsanız sadece TİS’i bekleme-yi de TİS’lerin 2 yıl gibi uzun bir periyotta yapılmasını da sağlıklı bulmuyorum. Yazık ki şu an için durum öyle.

Çalıştığım fabrikada şimdi TİS konusu gündemde. Talepler arasında zam meselesi ağır basıyor. Zammın sosyal hakların yükseltilmesiyle elde edilmesi düşünülüyor. En temel talepler olarak sosyal hakların alınması, maaş zamları ve

çoğaltılması (1 yıllık işçi 18 gün kullanıyor, her 5 yılda bir 5 gün yıllık izinlere ekleniyor), zam oranının da pazarlık payı gözetilerek %20 civarında olması konuşuluyor.

Fabrikamızda bu süreçte hazırlık olarak atılan adım ise anket oldu. İşçinin nabızı bu şekilde ölçülüyor.

Ben bir Arçelik işçisi olarak, tek tek fabrikaların işçileri olarak değil, MESS kapsamındaki fabrikaların tüm işçileriyle ortak çıkarları olduğu anlayışı ve

sorumluluğuyla hareket edilmesini savunuyorum. Tüm işçilerin böyle bakması gerektiğini düşünüyorum. Süreci ortak ele almalı ve ortak hareket etmeliyiz.

Geçen dönemde tepkilerimiz fabrika sınırlarında kalmıştı. Bu yeni dönemde eylemler E5’e, sokağa taşmalı. Dışarıda bizleri görebilmelerini sağlamalıyız, eylemlerimizi tüm toplumun gündemine sokmalıyız.

ARÇELİK’TEN BİR İŞÇİ

Sınıfın öncüleri

Bilimsel sosyalizm ile sınıf hareketi ayrı kanallarda ortaya çıkar ve bir süre ayrı kanallardan akmaya devam eder. Parti bu iki kanalın birleştiği zemindir.

En genel tanımı ile devrimci parti sosyalizm ile işçi hareketinin örgütlü birliği- dir.

İdeoloji ve program sınıf hareketiyle birleştiğinde kendi maddi temeline oturmuş olur. Bunu başaran bir parti de gerçek bir sınıf partisi niteliği kazanır.

Sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği sadece politik etkileme yolu ile sağlanamaz. Aynı zamanda sınıf hareketin öncülerinin “sosyalist düşünce” tarafından doğrudan örgütlenmesi gerekir. Bu sağlanamadan parti geniş sınıf kitlelerine gereğince nüfuz ederek onları yönlendirmeyi başaramaz. Öncüsünü kazanmak, bir hareketle birleşmenin, ona yön verip devrimleştirmenin temel yoludur.

Sınıf hareketinin belli sınırları aşamadığı dönemlerde, siyasal planda partiye kazanılmaya hazır öncüler bulmak kolay değildir. Bu yüzden bugünkü gibi dönemlerde, devrimci sınıf partisi esas olarak “hazır öncüleri” örgütleme sorunundan çok ulaştığı kesimlere öncü niteliği kazandırmak için yoğun bir çaba göstermek zorunda kalır. Onları eğitir, zaaf ve eksiklerine müdahale eder.

Bu eğitim temelde sınıf mücadele- sinin mevcut pratiği içinde şekillenir ve

bizzat sınıf hareketinin içinde gerçekleşir. Ama mücadele ve hareketin geri bir seyir izlediği koşullarda, bunun yanı sıra özel politika ve yönelimlerle beslenmek zorundadır. Zira bu tür dönemlerde öncüyü örgütlemek, sınıf hareketine dönük bir müdahale çabasının genelliği içinde başarılabilir. Öncünün kazanılması ya da “yaratılması”, başta ideolojik-politik eğitim olmak üzere çok yönlü bir müdahale- nin başarılmasıyla ile doğrudan bağlantılıdır. Siyasal bilincin taşınması bir yana, sınıf hareketinin güçlü olduğu dönem- lerde bizzat hareketin kendisi tarafından geride bırakılabilecek olan gerici burjuva ideolojilerinin her türden etkisi, özel mü- dahalelere konu edilmek zorundadır.

HAREKETİ İLERİ ÇEKMEK İÇİN ÖNCÜSÜNÜ KAZANMALIYIZ!

Leninist parti teorisi açısından bakıl- dığında, öncü işçi devrimcileşmiş ya da devrimciliğe açık işçidir. Partinin kendi saflarında örgütleyeceği kesimler bu ni- teliğe fiilen ya da potansiyel olarak açık olan kesimlerdir. Bu kesimler, sınıf müca- delesinin durumu, sınıf hareketinin mev- cut düzeyi ve ülkenin içinden geçmekte olduğu siyasal-sosyal koşullara göre ge- nişleyip daralabilirler. Gericilik dönemle- rinde “öncü kesimler” nicel olarak azalır ve nitelik olarak dönemin özelliklerini

yansıtan yetersizlikler taşırlar. Umutsuz- luk, gerçekçilik adına uzlaşmacılık, pasi- fizm ve kitleleri küçümseme yaygın bir eğilim halini alabilir.

Bu tür dönemlerde siyasal olarak geri, ancak sınıf kını, mücadele isteği ve öfkesi açısından daha diri güçler ön plana çıkabilir. Bu güçler somut bir mücadele pratiğinin içine girdikleri ya da sokuldukları zaman, “doğal öncülük” diye tanımlanabilecek bir nitelik kazanırlar.

Doğal ya da “verili öncü” olarak nitelen- dirilebilecek bu güç- lerle ilişkilenebilir ba- şaramayan bir parti mücadelenin mevcut düzeyinden kopar.

Böylece hareketi daha ileriye çekme im- kânından da uzaklaşmış olur.

Gündelik sınıf çalışması yürüten bir parti için bu unsurlarla ilişkilenecek hem kaçınılmazdır, hem de olmazsa olmazdır. Ancak konu öncüyü örgütsel olarak ka- zanmak ve politik olarak yönlendirmek olduğu zaman, daha çok iktisadi zemin ve sendikal çalışma üzerinden öne çıkan bu kesimleri ilerletip eğitmek çok özel

bir çaba gerektirir. Ne kadar kararlı ya da öfkeli olursa olsun, doğal öncü kendi sı- nırlarını aşamadığı ve siyasal bir gelişim gösteremediği sürece, parti örgütünün organik bir parçası haline getirilemez. Parti politikalarından etkilenmesinin sü- rekliliği sağlanamaz.

Sınıf hareketinin geri seyir izlediği ko- şullarda öne çıkan başka bir yön, parti- nin kendi kadrolarını bizzat sınıfın içinde konumlandırarak on- ları hareketin gerçek öncüleri konumuna ulaştırmaya çalışma- sıdır. Parti çok değişik sınıf ve katmanlardan beslenir, buralardan kadrolaşır. Partinin kadro kaynaklarının sınıfsal niteliği kuş-

kusuz önemlidir. Ancak kendi başına belirleyici olan bu değildir. Önemli olan partinin örgütlediği güçleri hangi zemin ve çalışma üzerinden konumlandırıp eğittiğidir. Burada sorun kabaca değişik sınıfsal kökenlerden gelen güçlerin fab- rika çalışması içinde “işçileştirilmesi” değil, partili kadroların hareketin gerçek öncüleri konumuna yükseltilmesinin ba- şarılmasıdır. Devrimci kadro kendi siyasal deneyim ve birikimi ile hareketin mevcut düzeyi arasında bağ kurmayı başarabil- meli, hareketten kopmadan öncülük ve önderlik kapasitesi gösterebilmelidir. İşte o zaman hem parti hem de kadro gerçek öncülük sıfatı kazanacaktır.

SINIFIN ÖNCÜSÜNÜN DURUMU

Sınıf hareketinin geri bir seyir izlediği bugün Türkiye’inde, hareket içinde- ki öncünün niteliğine ilişkin tartışmalar yeni değildir. Bugünkü hareketin esas niteliğini, yoğun saldırı dalgasına karşı mevcut hakları koruma mücadelesi olu- şurmaktadır. Bu mücadele içinde genel- likle genç ve deneyimsiz işçiler ön plana çıkabilmektedir. Bu işçiler genel olarak örgütlük deneyiminden yoksundur. Siya- sal planda şovenizm, dinsel gericilik vb. egemen düşüncelerin etkisine fazlasıyla

İşçilerle birleşmek

A. Murat

açık durumdadır. İçine girdikleri mücadele onlara çok şey öğretse de, kendi başına egemen düşüncenin dışına çıkabilmelerini sağlayamamaktadır. Bu kesimler sınıfın verili öncüsüdür. Özellikle fabrika merkezli müdahalelerimizin doğal hedef kitleleri durumundadırlar.

Siyasal planda daha gelişkin, geçmiş mücadele birikimi ve deneyimini edinme imkanı daha yüksek, kendini solda tanımlayan işçilerin, fabrika içi mücadeleler söz konusu olduğunda, genelde atalet içinde bulundukları birçok örnekten yansıyan bir olgudur. Sınıf hareketinin son otuz yılda önemli kayıplara uğradığı düşünüldüğünde, geçmiş dönemlerin bilgi ve deneyimi bu kesimleri daha baştan umutsuzluğa itmekte, ülkenin içinden geçtiği siyasal çatışma ve kutuplaşma bazı başka başlık ve gündemleri kendi içinde öne çıkarmakta, geniş sınıf kitlelerine güvensizlik neredeyse genel bir karakter kazanmaktadır. Bu güçlerin en ileri ve mücadele ile en ilişkili kesimlerinin önemli bir kısmı halihazırda sendikal bürokrasi ve reformizmin denetimi altındadır.

Ancak söz konusu olan kendi başına sınıf mücadelesi değil de sınıf hareketi olduğunda, bu kesimlerle ne yapıp edip ilgilenmek, onları içinde bulundukları umutsuz ruh halinden çekip çıkarmayı başarmak, sendikal bürokrasinin ve refor-

mizmin üzerlerindeki etki ve denetimini kırmak, üzerinden atlayamayacağımız bir görevdir. Zira tekil mücadelelerden çıkarak genel bir sınıf hareketinden bahsetmeye başladığımızda, esasta bu kesimler hareketin başını tutmaktadır.

TKİP VI. KONGRESİ TARTIŞMALARI

VI. Parti Kongresi, sınıf çalışmamızın sorun alanları ile sınıf hareketinin mevcut durumu arasında hemen hemen her tartışmada bağ kurmaya çalışmış; parti çalışmasının neredeyse tamamen sınıf zeminine oturduğunu tespit ederken, bunun sınıf hareketiyle devrimci birleşmenin sağlandığı manasına gelmediğinin ise altını çizmişti.

Yıllardır gösterilen inatçı ve ısrarlı çabaya rağmen ortaya çıkan bu sonuç, her şeyden önce “Türkiye’nin sosyal-siyasal koşulları ve sınıf hareketinin içinde bulunduğu durumla” sıkı sıkıya bağlantılıydı. Döne döne tartıştığımız kendi zaaf ve eksiklerimiz bir yana, hareketin nesnel durumundaki yıllardır aşılamayan zayıflık, yoğun saldırı dalgasına rağmen sınıf kitlelerinin kendini aşarak ilerleyen bir dinamizm yaratamaması, sınıfla devrimci temellerde birleşme ve bütünleşme çabalarının sonuçlarını kaçınılmaz olarak sınırlıyordu. Buna rağmen başta Greif ve Metal Fırtına gibi örneklerin gösterdiği gibi, hareketin ileri örnekleri ile sınıf ça-

lışmamızın doğrudan bir bağının olması da tesadüf değildi.

VI. Parti Kongresi, tüm yapısal sorunlarına rağmen yoğun bir saldırı dalgasıyla yüz yüze olan sınıf hareketinin yakın geleceğine umutla bakarken, kendi sınıf çalışmamızın en önemli sorunlarından birini ise sınıf içinde kadrolaşmak, sınıfın öncü güçlerini kendi örgütsel bünyesiyle ilişkilendirmek alanındaki başarısızlık olarak tespit etti. Şu veya bu hareketli süreç içinde temas edilebilen işçi sayısı ile istikrarlı bir politik ilişki kurulabilen işçi sayısı arasındaki belirgin fark bile bu açıdan çok şey anlatıyordu.

Temelde belirleyici olan nesnel nedenler bir yana bırakılırsa, öncü işçileri kazanmak üzerine bir dizi başlık tartışmalara konu oldu. Bir kısmı doğrudan örgütsel sorunlarımıza ve çalışma tarzında geride bırakılamayan alışkanlıklara ışık tutan bu başlıkların yanı sıra öne çıkan konulardan bir tanesi de, sınıfın siyasal planda daha ileri kesimlerle daha çok yönelmekti. Stratejik

fabrikalar ve sendikalı işletmeler böyle bir tartışma içinde öne çıktı.

Yapılan değerlendirmeler ışığında, çalışmanın politik niteliğini yükseltmek, gündelik siyasal gelişmeleri daha sistematik olarak fabrikalara taşımak, örgütlülük düzeyi açısından herşeye rağmen daha ileri bir konumda olan sendikal işletmelere daha özel bir tarzda yönelebilmek, sendikalar içerisindeki muhalefet platformlarına kendi ilke, görüş, eleştirilerimizden hiçbir şekilde feragat etmeden daha esnek yaklaşabilmek, değişik siyasal aidiyetlere sahip olanlar da dahil olmak üzere sınıf içindeki öncü-devrimci işçilerin birliğini sağlamak için daha fazla çaba göstermek, reformizm ve sendikal bürokrasinin öncü kesimleri dumura uğratan mücadele anlayışıyla daha kapsamlı bir ideolojik-politik mücadele yürütmek, somut olarak alınan kararların bazıları oldu.

ÖNCÜNÜN NİTELİĞİNİ GELİŞTİRMEK İÇİN DAHA ÇOK ÇABA!

Sınıf hareketiyle birleşmede mesafe almak her şeyden önce hareketin sorunlarıyla ve hareketin öncüleriyle özel olarak ilgilenmeyi gerektiriyor. Gelişip büyüyen sınıf çalışmamızla ters orantılı olarak sınıf hareketinin içinde hala da etkin mevzilere sahip olmamamızın bizden çok hareketin mevcut düzeyinden kaynaklanıyor olması, hiçbir biçimde bizim eksikliklerimizi ve zafiyetlerimizi örtmemelidir. Sürmekte

Sınıf hareketiyle birleşmede mesafe almak her şeyden önce hareketin sorunlarıyla ve hareketin öncüleriyle özel olarak ilgilenmeyi gerektiriyor. Gelişip büyüyen sınıf çalışmamızla ters orantılı olarak sınıf hareketinin içinde hala da etkin mevzilere sahip olmamamızın bizden çok hareketin mevcut düzeyinden kaynaklanıyor olması, hiçbir biçimde bizim eksikliklerimizi ve zafiyetlerimizi örtmemelidir.

olan fabrika merkezli çalışmalarımızın alternatifini olamayacağını bir an bile unutmaksızın, mevcut sınıf hareketinin sorun alanlarına daha güçlü müdahalelerde bulunmak, hareketin içindeki öncünün niteliğini geliştirmek için daha çok çaba harcamak, önümüzde duran görevdir.

(Ekim, Sayı: 318, Temmuz 2019)

Sudan'da direniş ve kararsız denge ikilemi

E. Bahri

Geçen yılın sonunda Sudan'da başlayan halk hareketi devam ediyor. Dinamizmi, kararlılığı, ısrarı belirgin olan hareketin yazık ki açmazları da var. Bu durum bazı iniş çıkışlara, kimi yalpalamalara yol açıyor. Örneğin temel demokratik talepler konusunda anlaşılan muhalif güçler, pek çok konuda ayrışıyorlar. Bu, kaçınılmaz bir ayrışma. Çünkü Özgürlük ve Değişim Güçleri Bildirgesi (ÖDGB) adı altında birleşen muhalefet farklı sınıf ya da katmanların temsilcilerinden oluşuyor.

Solunda Sudan Komünist Partisi (SKP) sağında İslamcılar-liberaller bulunan muhalefet, darbe yapan ordunun yönetim tekeli kırma için çaba harcıyor. ÖDGB generallerin alanını daraltmaya çalışırken, Körfez şeyhlerinden destek alan darbeciler ise, bazı tavizler vererek muhalefeti pasifize etme derdindeler. Genelkurmay Başkanlığı önündeki direniş vahşi bir katliamla dağıttıran darbeciler, kıyım rağmen mücadele kararlılığının devam ettiğini görünce, belli tavizler sunarak muhalefetle anlaşma girişimlerine ağırlık verdiler.

Darbecilerle cepheden hesaplaşma güç ya da kararlılığından yoksun olan muhalefet de görüşmelere umut bağlıyor. Darbecilerin pervasızlığı ile halkın direnme gücü-iradesi arasında kalan ÖDGB bileşenlerinin çoğu demokratik-sivil bir yönetim kurulması konusunda ısrarlı. Bazı 'muhalifler' darbecilerle iş birliği yapmaya hevesli görünüyorlar. Fakat kitlelerin direnme kararlılığı kırıntılara razı olmaya izin vermiyor. Nitekim tarafların anlaştığı iddiası defalarca gündeme gelse de belirsizlik devam ediyor.

Darbecilerle görüşen heyette bir kişiyle temsil edilen SKP, demokratik taleplerin kabul edilmesi konusunda belli bir kararlılık sergiliyor. Geçen hafta yapılan görüşmelerden çekilen komünist partisi generallerin iktidar tekeli elde tutma manevralarına prim vermedi. Partinin "Direnişe devam!" çağrısı üzerine kitleler bir kez daha sokaklara çıktı. Genel taleplerin yanı sıra Genelkurmay Başkanlığı önünde gerçekleştirilen katliamın faillerinin yargılanmasını talep eden eylemciler, "Önce adalet!" şiarını yükselttiler.

Afrika Birliği temsilcilerinin de katı-

Tarafların birbirine üstünlük sağlayamadığı koşullarda, bir çeşit 'kararsız denge' durumu ortaya çıkıyor. Darbeciler askeri güçlerine rağmen halk muhalefeti dizginleyemiyorlar. Çünkü emekçiler, kadınlar, gençler yükselttikleri talepler uğruna mücadelede ısrarlılar.

lımıyla yapılan görüşmelerde "anlaşma sağlandı" açıklamaları yapılsa da görüş ayrılıkları aşılabilmiş değil. SKP'nin görüşmelerden çekilmesiyle bu durum daha da belirginleşti. Nitekim darbeciler, dayatmaları reddeden SKP'yi anlaşmayı sabote etmekle itham ediyorlar. Bu itham bir açıdan doğrudur. Zira demokratik-sivil bir yönetimin kurulması, emekçilerin temel taleplerinin kabul edilmesi, katliam yapan güçlerin yargılanması noktasında ısrarcı olan parti, darbecilerin masa başında hedeflerine ulaşmaları önündeki temel engellerden birini oluşturuyor.

Tarafların birbirine üstünlük sağlayamadığı koşullarda, bir çeşit 'kararsız denge' durumu ortaya çıkıyor. Darbeciler askeri güçlerine rağmen halk muhalefeti dizginleyemiyorlar. Çünkü emekçiler, kadınlar, gençler yükselttikleri talepler uğruna mücadelede ısrarlılar. Rejimin halk üzerindeki etkisi sınırlıdır. Şiddet araçlarına hakim olan darbeciler, halk kitlelerinin desteğinden yoksun oldukları için emekçilerin, ka-

ötürü, muhalefetle anlaşabilmek için manevra yapıyorlar. Bu manevralar istenen sonucu yaratamıyor, zira hareketin dinamikleri darbecileri açmaza sürüklüyor. Muhalefetin zayıf noktalarını bilmelerine rağmen, generallerin hedeflerine ulaşmaları kolay değil.

Geniş halk kesimlerinin desteğine yaslanan, kitlelerin direnme kararlılığından güç alan muhalif güçler de darbecileri dize getirme konusunda yetersiz kalıyor. Görüldüğü kadarıyla bu güçler dikta rejimi kalıcı hale getirmek isteyen generallerle hesaplaşacak ideolojik perspektiften de politik kararlılıktan da yoksunlar. Bu açmazlar, muhalefetin görüşmelerle belli kazanımları güvence altına alma eğilimini güçlendiriyor. Bu çaba ise, iktidarı ipotek altında tutmak isteyen darbecilerin direnciyle karşılaşılıyor, bu ikilemse süreci uzatıyor.

Bu tabloda daha çok komünist partisi temel taleplerin kazanılması yönünde çaba harcıyor. Yansıyanlardan anlaşıldığı kadarıyla işçi sınıfı ile emekçilerin, ka-

dınların ve gençliğin taleplerine en yakın olan parti SKP'dir. Ülkenin karmaşık yapısı, bazı bölgelerde yıllardan beri silahlı çatışmaların yaşanması, işçi sınıfının hem nicel hem nitel alandaki yetersizlikleri SKP'nin devrimci önderlik misyonunu yerine getirmesini zorlaştırıyor. Devrim perspektifinden çok, ileri demokratik talepleri esas alan parti, çoğu zaman burjuva muhalefetle -Özgürlük ve Değişim Güçleri Bildirgesi- ortak hareket ediyor. Bu ise partiyi çizgisinin gerisine düşen bazı tavizler vermeye zorluyor. Her şeye rağmen kitlelerinin mücadele kararlılığı partiyi güçlendiriyor. Fakat buna rağmen parti verili koşullarda devrimci-bağımsız bir alternatif oluşturmakta zorlanıyor.

Uzun yıllara yayılan mücadele deneyimine yaslansa da SKP'nin zaaf ya da yetersizlikleri, halen halk hareketinin en önemli açmazlarından birini oluşturuyor. Hareketin yaşadığı zorlanmalara rağmen, verili koşullarda emekçilerin kazanımlarının genişletilmesi de geleceğe taşınması da meşru-militan direnişin kararlı bir şekilde devam etmesine bağlıdır.

LSG'de fiili ve meşru direniş büyüyor, destek verelim!

LUFTHANSA LSG İŞÇİSİNİ ALDATMIŞTIR!

İşçi arkadaşlar, Lufthansa, sermayesinin %47'si özel, %53'ü ise devlete ait bir tekelidir. LSG Sky Chefs ise, %100'ü Lufthansa'ya ait bir firmadır. LSG ile ilgili tüm kararlardan doğrudan Lufthansa sorumludur.

Lufthansa, yıllardan beri, "rekabet gücünü ve verimliliği artırma" ve "iş güvenliği" gibi gerekçelerle LSG işçilerinin birçok kazanılmış hakkını gasp etmiştir. Böylece işçileri, daha ağır koşullarda ve daha ucuza çalıştırmaya "ikna" etmiştir. Bunlarla yetinmeyen Lufthansa tekeli, şimdi de LSG'yi satacağını açıklamıştır. Bu satış kararı, şimdiye kadar ileri sürülen gerekçelerin samimiyetten yoksun olduğunu kanıtlamıştır. Lufthansa, LSG işçilerini açıkça aldatmıştır.

Satış kararı, LSG'de on yıllardır çalışan binlerce işçinin emeğinin, iş güvenliğinin ve geleceğinin hiçe sayılmasıdır. Binlerce işçinin ve onların ailelerinin belirsizlik içerisinde bunalıma ve dahası, J. Balles-tero örneğinde görüldüğü gibi bazıları-
nın da intihara sürüklenmesine sebep olmuştur.

LSG İŞÇİSİNİN HAKLI VE MEŞRU DİRENİŞİNİ SELAMLİYORUZ!

Arkadaşlar, LSG'yi var eden ve büyüten, bu firmada on yıllardır çalışan binlerce işçidir. Bu anlamda LSG'nin asıl sahipleri işçilerdir. Lufthansa, şimdiye kadar LSG'nin satış kararıyla ilgili işçilere hiçbir ciddi açıklama yapmamıştır. İşçiler adeta yok sayılmıştır. Binlerce işçi, aileleri ve çocukları, işleri ve gelecekleriyle ilgili büyük bir kaygı ve tedirginlikle beklemeye devam ediyorlar.

Bu duruma isyan eden işçiler, hıf-
talar, kendi inisiyatiflerini kullanarak

BİR-KAR olarak, işçi sınıfından, emekten, demokrasiden ve özgürlükten yana olan tüm kişi, kurum ve kuruluşları LSG işçisinin mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

ve kendilerince geliştirdikleri bazı yöntemlerle bir direniş sergiliyorlar. İşçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak ortaya koydukları direniş gittikçe yayılarak fiili bir grev boyutuna ulaşmıştır. Direniş özellikle Frankfurt ve Münih'te etkili olmuştur. LSG işçisinin bu direnişi son derece haklı ve meşrudur. Bu haklı ve meşru direnişi selamlıyoruz ve şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da desteklemeye devam edeceğiz.

Lufthansa veya emek düşmanı çeşitli çevrelerin, bu direnişi karalamaya, suçlamaya veya haksız göstermeye yönelik çabalarının hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Haksız ve suçlu olan Lufthansa tekeli-
dir. Zira binlerce işçinin emeğini, işini ve geleceğini çalmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu ne yasal ne hukuki, ne vicdani ve ne de insani bir şeydir.

LSG İŞÇİSİ NE YAPMALIDIR?

LSG işçisi, başlattığı fiili, meşru ve haklı direnişini daha da büyütmelidir. Çeşitli gerekçelerle direnişten uzak duran işçiler de bu direnişe destek vermelidir. LSG işçisinin kaybedecek bir şeyi kalmamıştır. Binlerce LSG işçisi ya el ele verip birlikte mücadele ederek kazanacak ya da hep birlikte kaybedecektir. Bu kavga emek ile sermayenin kavgasıdır. Bu kavga haklı ile haksızın kavgasıdır. Emeğine ve onuruna sahip çıkmak isteyen hiç kimse buna seyirci kalmamalıdır.

Bu saldırı, işçilerin aidaatlarıyla ayakta duran sendikalara yönelik de ciddi bir saldırıdır aynı zamanda. İşçilerin öz örgütü olan ve sermayeye karşı emeğin haklarını savunmakla yükümlü olan sendika da bu sürece seyirci kalmamalıdır. İşçile-

rin başlattığı haklı ve meşru direnişin arkasında olduğunu açıklamalı ve direnişin başarısı için çalışmalıdır

Bizler BİR-KAR olarak, işçi sınıfından, emekten, demokrasiden ve özgürlükten yana olan tüm kişi, kurum ve kuruluşları LSG işçisinin mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

TALEPLERİMİZ:

LSG'nin satılması binlerce kişinin işsiz kalma riskiyle karşı karşıya kalması demektir. İşçilerin kazanılmış haklarının gasp edilmesi demektir. Taşeronluğun yaygınlaştırılması yoluyla insanların daha ucuza ve daha kötü şartlarda çalıştırılması demektir. Genç kuşaklar için iş ve "ausbildung" yerlerinin yok edilmesi ve ciddi bir sosyal yıkım demektir. Özellikle eski işçilerin önemsiz miktarlar karşılığında çıkışa zorlanması demektir.

- Lufthansa, hiçbir LSG işçisinin istemediği satış kararından derhal vaz geçmelidir!

- İşçilerin tüm kazanılmış hakları korunmalı ve herkese iş güvencesi verilmelidir!

- Taşeronluk kaldırılmalı, eşit işe eşit ücret verilmelidir!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU
Temmuz 2019

Hindistan'da tekstil işçileri şiddete karşı iş bıraktı

Hindistan'ın Karnataka eyaletindeki Hassan'da bulunan Himmat Sinka fabrikasındaki işçiler kölece çalışma koşullarına ve son olarak iki işçinin şiddete uğraması sonucu iş durdurarak iş yeri önünde eylem yaptı.

Yaklaşık 4 bin işçinin çalıştığı ve sen-

dikasız olan fabrikada işçiler insanlık dışı koşullarda çalıştıklarını ve yasaların dahi uygulanmadığını belirtiyorlar. Farklı eyaletlerden işçilerin çalıştığı fabrikada kendilerine karşı şiddetin de yaygın olduğunu söyleyen işçiler son olarak iki arkadaşlarının feci şekilde şiddetle kar-

şılaşması sonucu isyan etti.

İş bırakarak saldırıyı ve çalışma koşullarını protesto eden işçiler eylemlerine saldıran polislerle de çatışmaya girdi. Öfkeli işçiler bir polis aracını da devirirken polis biber gazı kullanarak ve havaya ateş ederek işçileri dağıttı.

Sevkiyet - Kızıl Bayrak Arşivi - <https://kizilbayrak.org>

Kadınlar Clara Zetkin'e ne borçludur? / 3

Ç. Petek

CLARA'NIN EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI MÜCADELESİ

Clara, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Franz Mehring gibi önderlerle birlikte emperyalist savaşa karşı net bir tutum aldı. SPD'nin savaş döneminde grev yapılmayacağı, hükümetin ve savaşın eleştirilmeyeceğine dair gerici politikasına karşı çıktılar.

II. Enternasyonal'in uluslararası bürosu 1912'de Basel'de olağanüstü bir kongre gerçekleştirir. Burada emperyalist savaş tehdidine karşı tüm ülkelerin işçileri mücadeleye çağırılır. Ancak bu kongreden birkaç ay sonra SPD'nin meclis grubu, imparatorluk rejiminin 1913 başlarında meclise sunmuş olduğu, silahlanma giderlerinin arttırımı talebini onaylar. Clara Zetkin parti grubunun bu zayıf tavrını eleştirir ve buna karşı parlamento dışı mücadeleyi savunur.

Savaşın kısa bir süre önce de, SPD başkanlığının istememesine rağmen, Berlin'de savaş tehlikesine karşı büyük bir uluslararası miting çağrısı yapar. Mart 1915'te ise İsviçre'de emperyalist dünya savaşına karşı bir uluslararası sosyalist kadınlar konferansı örgütler.

Clara, savaş öncesi ve sırasında tüm enerjisiyle savaş karşıtı konuşmalar yapar, bildiriler kaleme alır. Savaşın iç yüzünü anlatır ve emperyalistleri teşhir eder. Sıkıyönetim koşullarında ve bir yandan da parti bürokrasisiyle uğraşarak, diğer yoldaşlarıyla birlikte çalışmalarını kararlılıkla sürdürür.

*

Bu dönemde feminist kadın örgütlenmeleri yükselen milliyetçi-şoven dalga'nın etkisinde kalırlar. Özellikle orta sınıf feministler arasında "analığın kutsallığı" vurgusu ve "kürtaj hakkına ve bekâr annelere ödenen yardımlara karşıtlık" artmıştır. Aynı gerici tutum, SPD içinde Clara ile çeşitli konularda karşı karşıya gelen Lily Braun'da da görülür. Emperyalist savaş sırasında doğurganlık konusunda teşvik edici konuşmalar yapar ve 17 yaşındaki oğlunun gönüllü olarak savaşa gitmesine izin verir.

Oysa Clara'nın Basel Kongresi'nde, "sosyalist bir kadın ve anne olarak, ama tabii bir savaşçı olarak" yaptığı şu konuşma, farklı bir sınıf tutumunu ortaya koymaktadır:

"Biz kadınlar ve anneler, eğer katli-

amlara karşı başkaldırıyorsak, bu bizim bireyciliğimizden ve cesaretsizliğimizden ötürü, büyük amaçlar ve idealler uğruna büyük fedakârlıklarda bulunamadığımız için değildir. Bizler, kapitalist düzen içerisindeki hayatın katı okulundan geçmiş birer savaşçıyız. Bizi güçlü kılan, bize kendi kanımızdan daha değerli gelen kurbanlardır. İşte bu yüzden, söz konusu olan özgürlük ise, sevdiklerimizin savaşmasını ve şehit düşmesini kabullenebiliriz... Bizim için büyük önem arz eden sorunumuz, yeni yetişen neslin zihinsel gelişimi olmalı; en can alıcı meselemiz, oğullarımızı, kapitalistlerin ve hanedanlıkların çıkarları, tahakküm hırsının kültür hırsı için, zorla kardeş katili olmalarından alıkoymak olmalı. Bu zihinsel gelişim aynı zamanda oğullarımızı, özgür, amacının bilincinde bir irade ile bütün varlığıyla hayatını özgürlük savaşına adayacak kadar güçlü ve olgun bir hale getirecektir."

KASIM DEVRİMİ

Clara Zetkin Kasım Devrimi'nin fırtınalı günlerinde evden çıkamayacak derecede hastadır. SPD'nin ihanetiyle yollarını ayıran ve Spartakistler Birliği'ni kuran Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ile aynı safta yer almıştır. Rosa, Rote Fahne'de (Kızıl Bayrak) kadınlara yönelik ajitasyona başlanması için Clara'nın kadınlara yönelik bir makale yazmasını ister. Clara makalesinde; "Proletarya, ya nihai hedefini gerçekleştirmek için, yani

kapitalizmi, sosyalizmle aşmak için politik iktidarın tümüne sahip olacaktır, ya da hiçbir güce sahip olmayacaktır..." diye yazar.

30 Aralık 1918'de Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg ve Wilhelm Pieck önderliğinde Alman Komünist Partisi kurulur. Parti işçi ve emekçi kadınları devrim mücadelesine katmanın öneminin farkındadır ve partinin ilk yasadışı konferansı kadınlar arasında yapılacak çalışmayı gündemine alır. Rosa da Clara'ya yazdığı mektupta kadın ajitasyonu konusunda şunları söyler: "Bu senin için olduğu kadar bizim içinde aynı önem ve aciliyete sahip. İlk oturumumuzda benim istemim üzerine bir kadın gazetesi çıkarmaya ve bu amaçla (ya da daha doğrusu bu amaçla) seni Leipziger' kadın ekinden çalmaya karar verdik... Yani ne olursa olsun, burada Berlin'de bizim tarafımızdan bir kadın gazetesinin çıkarılması şart... Ve bu mesele öylesine acil ki! Geçen her gün bir günah gibi işlemekte!"

Clara Almanya Komünist Partisi'nin kuruluşunda fiziken yoktur ancak yoldaşlarının getirdikleri parti programını "iki eliyle birden" imzalar. Bu programda, karşı devrimci güçlerin silahsızlandırılması, işçi sınıfının silahlanması, Birleşik Alman Sosyalist Cumhuriyeti, şura sistemi, feodal beylerle tekel beylerinin mülksüzleştirilmesi, belirleyici sosyal önlemler vb. yer almaktadır. Clara o dönem, 1917'de kurulan Bağımsız Sosyal Demokrat Parti'nin (USPD) üyesidir ve Leipziger adlı yayının kadın ekimini yönetmektedir. Rosa

Luxemburg ve Leo Jogiches, Clara'nın USPD'nin gerçekleştirecek parti kongresinde sağcı liderlerin politikalarıyla hesaplaşarak, partiden ayrılmasından yanadırlar.

15 Ocak'ta Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmesi Clara'yı derinden sarsmış ama mücadele azmini daha da bilemiştir. Hastalıklarının ve yaşlılığın getirdiği güçlüklerle rağmen, 4 Mart'ta USPD'nin parti kongresinde sağcı liderlerle ciddi bir hesaplaşmaya girer ve şunları söyler:

"Benim için USDP içindeki sağcılarla aynı yolda yürümeye devam etmek artık imkânsızlaşmıştır. Onların rotasıyla benimkisi arasındaki sınır çizgisini bütün keskinliğiyle çekmeyi zorunlu bir gereklilik olarak görüyorum. Neredeyse kırk yıldır sosyalizm ideali için savaşıyorum. O kadar yaşlıyım -ve belki pek fazla zamanım da kalmadı- ama yine de etkili olabileceğim bu zaman süresinde yaşamın olduğu yerde durmak, orada savaşmak istiyorum, dağılışın ve zayıflığın bulunduğu yerde değil. Zihnim uyanık olduğu sürece politik ölümün nefesi bana yaklaştırmaz."

Clara Almanya Komünist Partisi'nin merkez komitesine girer. Rosa Luxemburg'un da özel olarak vurguladığı kadın çalışmasını ilerletmek için "Spartakist Kadınlar" adlı bir kadın gazetesi çıkarır. Bu gazetenin adı daha sonra "Komünist Kadınlar" olur ve Clara bu dönemde de kadınlar arasında çalışmaya büyük bir önem verir.

ULUSLARARASI KADIN HAREKETİNE MÜDAHALESİ

Clara, uluslararası sosyalist kadın hareketinin kurucusu ve önderidir. II. Enternasyonal bünyesinde ilk uluslararası kadın sekreteryesinin kurucusu ve yöneticisi olarak Clara, uluslararası ölçekte kadınlar arasındaki çalışmayı yönetiyordu. 1907 Stuttgart Kongresi'nde uluslararası bir kadın bürosu oluşturulur ve sekreteri Clara olur. "Eşitlik" in uluslararası yayın organı olmasına karar verilir. Clara bu konumuyla da Enternasyonal bünyesindeki oportünistlere karşı etkili bir mücadele imkanı elde eder.

Clara 1917 Ekim Devrimi'nden sonra Rusya'daki gelişmeleri yakından izler ve destekler. 1920'den itibaren, SBKP Merkez Komitesi tarafından, kadınlar arasın-

daki çalışmaya ayrılan “Komünist Kadın” adlı gazetenin on yıllık yayın döneminde Clara da sorumluluk üstlenir. Sovyetler Birliği’nde kadın hareketi konusunda akademik çalışmalara katkı sunar. Lenin’in yönlendirmesiyle, kadın kitleleri arasında komünist çalışma konusunda tezlerin geliştirilmesi için Sovyet komünistleriyle birlikte oluşturulan komisyon-da önemli bir rol üstlenir. Uluslararası planda geniş kadın kitlelerini de hedefleyecek bir kongre planlar. Ancak Alman ve Bulgar komünistleri karşı çıktığı için yaşama geçirilemez. Lenin bu durumu, “Yazık çok yazık! Yoldaşlar, en geniş kadın yığınlarına bir umut perspektifi açma ve böylelikle onları proleter devrimci savaşa katma parlak fırsatını harcadılar” diyerek eleştirir.

Komünist Enternasyonal’in kurulmasında aktif görev üstlenen Clara, Yürütme Komitesi Başkanlık Konseyi’nde yer alır. Aynı zamanda III. Enternasyonal Kadın Bürosunun yöneticiliğini yapar. 1921’de Moskova’da, Komünist Enternasyonal III. Dünya Kongresi’nde kadın çalışması ve örgütlenmesine ilişkin öneriler sunar. Bu kongrede komünist partiler, kadınlar arasında çalışmayla ilgili özel komiteler kurmakla görevlendirilir.

Komünist Enternasyonal için çıkarılan ve 1925 yılına kadar yayınını sürdüren Komünist Kadın Enternasyonal dergisinin editörü yine Clara’dır.

ULUSLARARASI DAYANIŞMANIN SEMBOLÜ OLARAK CLARA

Clara örgütlü yaşamı boyunca pek çok önemli görev üstlenmiştir. Bunlardan biri de 1922’de Komünist Enternasyonal’in 1. Kongresi tarafından kurulan Uluslararası Kızıl Yardım Örgütü’nün başkanlığıdır. Dünyada işkence ve zulüm gören, tutsak düşen özgürlük ve barış savaşçılarınin desteklenmesini amaçlayan bu örgütün başkanlığını 1925’te devralır. Bu örgüt öldürülen ve tutuklanan özgürlük savaşçılarınin çocuklarının himaye edildiği ve eğitim gördüğü çocuk yuvalarının açılması, siyasi tutsakların haklarının korunması ve serbest bırakılmaları için siyasi kampanyaların finanse edilmesi gibi faaliyetler yürütmektedir. Clara’nın da emeğiyle örgütlenen çeşitli kampanyalarla pek çok muhalif-devrimci ile dayanışma örgütlenir, faaliyetler Avrupa, Amerika, Asya ve Afrika’da milyonlara ulaşır.

1927’de ABD mahkemesinin keyfi şekilde suçladığı İtalyan anarşistleri Sacco ve Vanzetti için örgütlenen kampanya bunlardan biridir. Uluslararası Kızıl Yardım Örgütü’nün çağrılılarıyla Avrupa ülkelerinde, Güney Amerika’da ve ABD’de protesto grevleri ve büyük sokak gösterileri düzenlenir. 1932’de yine ABD Alabama’da en büyüğü yirmi yaşında olan

sekiz siyahi gencin suçsuz yere elektrikli sandalyeyle idama mahkûm edilmesine karşı Clara farklı dillerde yazdığı bildirilerle dünya kamuoyuna seslenir.

CLARA’NIN SON MÜCADELESİ

Clara Zetkin emekçi kitleleri tehdit eden faşizm tehlikesini zamanında görenlerdendir ve daha 1923’te bir konferansta işçi ve emekçilere şu çağırısı yapmıştır:

“Faşizm, emperyalist dünya savaşları sırasında yaşamış olduğumuz barbarlık, alçaklık ve cinayetin hepsinden daha kapsamlı ve barbar olacak yeni bir dünya savaşına insanlığın itilmesi tehlikesi demektir. Zayıflığa, baş eğmeye yer yok; faşizme karşı başından itibaren mücadele güçlü bir şekilde yürütülmelidir. Söz konusu olan yalnızca çetin, uzun mücadelelerle elde edilen mütevazî kazanımlar değildir, bizzat yaşamınız söz konusudur. Faşizme karşı mücadele en meşru müdafadır. Düşmanı yenmezseniz, yenileceksiniz, ölümüne vurulacaksınız. Tüm mesleklerden, tüm siyasi ve sendikal yönelimlerden, tüm toplumsal ve dini inançtan kadınlar ve erkekler, faşizme ve savaş tehlikesine karşı mücadele için birleşin!”

Faşizmle Uluslararası Savaşım Komitesi başkanlığı da yapan Clara, sağlığı el verdikçe mitinglerde, toplantılarda, işçi kongrelerinde yaptığı konuşmalarla ve bildirilerle faşizme karşı mücadele çağrısını yükseltmiştir. 1932’de Reichtag’ta (Alman meclisi) en yaşlı üye olarak yaptığı konuşmasında devrim umudunu bir kez daha vurgulamıştır: *“En yaşlı üyesi olarak Sovyet Almanya’nın ilk Sovyet kongresinin açılışını yapma mutluluğuna tatmayı umut ediyorum.”*

* *“Yaşamın olduğu her yerde savaşmak istiyorum!”* diyen Clara Zetkin, bu doğrultuda bir hayat sürmüş, kendi deyişiyle “devrime borçlu” bir savaşçı olarak, son nefesine dek mücadele içinde olmuştur. O, tüm ezilenlerin ve özellikle de kadın işçilerin esaretten kopmasının yöntemini veren Marx’ın kılıcını hiçbir zaman elinden bırakmamış, Marksizm-Leninizm’den sapanlara karşı bu kılıçla mücadele vermiştir. Dünya işçi sınıfı ama en çok da kadın işçiler ona ve verdiği mücadeleye çok şey borçludur.

Kaynaklar:

- * Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar, C. Zetkin
- * Clara Zetkin: Adanmış Bir Ömür, Luise Dornemann
- * Kadınların Özgürlüğü Ve Sınıf Mücadelesi, Tony Cliff
- * Marx-Engels-Lenin, Kadın ve Aile, Sol Ya-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Denizli ve İstanbul’da kadın cinayetleri

Dinci-gericiliğin tırmandırdığı kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz durmak bilmezken, kadın cinayetlerine her gün yenileri ekleniyor.

Denizli’de bir kadının cansız bedeni evinde bulundu. Hasine Şanlı adlı kadının ayrılmak istediği erkek arkadaşı tarafından öldürüldüğü ortaya çıktı.

18 Temmuz’da iş yerine gitmeyince arkadaşları tarafından merak edilen 41 yaşındaki Hasine Şanlı, Beikilli ilçesi Bahçeli Mahallesi’ndeki evine bakmayan gelen arkadaşları tarafından bulundu.

Cansız bedeni bulunan Şanlı’nın başına sert bir cisimle vurulması sonucu öldüğü tespit edilirken, katilin Şanlı’nın erkek arkadaşı olduğu ileri sürülen Tamer A. olduğu ortaya çıktı.

Geçtiğimiz günlerde evin önünde havaya ateş açtığı da ifade edilen Tamer A. cinayeti işlediğini kabul etti. Tamer A.’nın ifadesinde, Hasine Şanlı’nın kendisinden

ayrılmak istemesi üzerine başına çekiçle vurarak öldürdüğünü söylediği, alkollü olduğu bahanesini öne sürdüğü kaydedildi.

Bir kadın cinayeti de **İstanbul** Sultan-gazi’de gerçekleşti. 27 yaşındaki Gülen Pamukçu 23 Temmuz’da, gece yarısı evine giren ayrılmak istediği kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Pamukçu 2 yıl önce boşandı. Ardından Ali isimli biriyle tanıştı ve nişanlandı. Ama sonra Pamukçu ayrılmak istedi. Ayrılmak istediği kişi gece yarısı Pamukçu’nun tek başına yaşadığı eve yedek anahtarla girerek, Pamukçu’yu bıçaklayarak öldürdü ve kaçtı.

Pamukçu’nun çığlıklarıyla, aynı bina da oturan ağabeyleri Pamukçu’nun da iresine koştı. Ağır yaralı Pamukçu, eve gelen sağlık ekipleri tarafından hastaneye kaldırıldı. Yapılan tüm tıbbi müdahalelere rağmen Pamukçu yaşamını yitirdi.

Emekçi kadınlar olarak adım atalım!

Toplumumuzun kadına bakışı oldukça sorunlu. Kadına yönelik ayrımcılık var. Bu zihniyetin, bunu üretip besleyen koşulların değişmesi, kaynağının kurulması gerekiyor. Kadınların, erkeklerin, toplumun, bu ayrımcı anlayışın tümünden değişmesi şart.

Yaşadıklarımız ortada. Emekçi kadınlar olarak özgüvenli davranmamız ve taleplerimiz noktasında diretmemiz şart. Pasif kaldığımızda eziliriz.

Ben bir anne olarak çocuklara yönelik ücretsiz kursların, kreşlerin olmasını

istiyorum. Sosyal aktivitelere katılmak için çocukları bırakabileceğim, güvenceğim, ücretsiz yerlerin olması gerekiyor. Maalesef çocuklarımızı kısıtlamak zorunda kalıyoruz. Bizler mahrum yaşadığımız gibi onları da aynı mahrumiyetle yüz yüze bırakıyoruz. Yan yana gelmediğimizde, bu gidişe dur demediğimizde aslında geleceğimizden, çocuklarımızdan çalmış oluyoruz. Bu nedenle toplanmalı ve bu gidişe bir dur demeliyiz. Bunun için emekçi kadınlar, adım atalım!

ESENYALI’DAN EMEKÇİ BİR KADIN

The Economist'ten kadınlara dair inciler

Ç. İnci

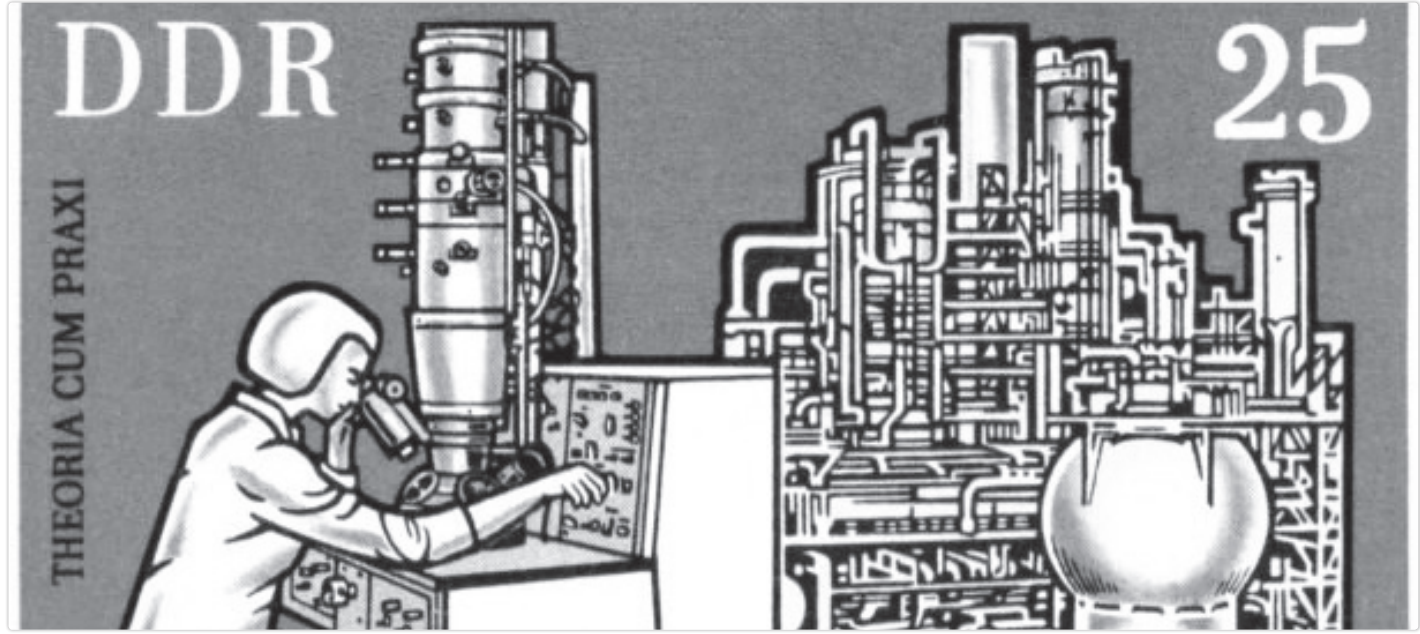
Geçtiğimiz günlerde *The Economist*'te yayımlanan bir makalede, Doğu Avrupa'da bilim kadınlarının tüm bilim insanlarının yüzde 49'unu oluşturması eleştirildi. Doğu Avrupa'da ve eski Sovyet cumhuriyetlerinde kadın bilimcilerin sayıca çokluğu makalede, "komünist rejimler kadınları zorla bilimsel kariyerler yapmaya zorladı ve onlara seçim hakkı vermedi" ifadeleri ile işlendi.

The Economist burjuva zihniyetin ve ciz bir örneği olarak, kapitalizmin kadına bakışını özetlemektedir. Zira bu zihniyet, kadınların bilimsel alanda erkeklerle eşit konumunu ancak "zorlama" ile elde edeceğini ifade etmekte ve kadınların seçim hakkı olsa bilimsel çalışma yapmak istemeyeceği ön kabulünü ileri sürerek, esasta kadınları aşağılamaktadır. Bu zihniyete göre bilimsel faaliyet "erkek işidir", kadınların asli görevi ev içi işlerdir ve kadınlar toplumsal yaşamda edilgen rollerle yetinmelidir.

Amacının sosyalizme saldırmak olduğu belli olan makale istemeyerek de olsa bir başka gerçeğe işaret etmektedir. Sosyalizm, kadınların toplumsal yaşamın her alanına eşitçe katılabilmesinin ön koşullarını yaratan bir toplumsal düzendir ve tüm eksikliklerine rağmen yaşanmış deneyimler göstermektedir ki bu ülkelerde kadınlar, burjuva ülkelere kıyasla toplumsal konumlarında muazzam ileri düzeyler yakalamışlardır.

Bahsi geçen makalede verilen örnekler halen bu etkinin sürdüğünü göstermektedir. Eski Sovyet ülkelerinden Litvanya'da kadın mühendis ve bilim insanlarının oranının yüzde 57, Bulgaristan'da ise yüzde 52 olduğu belirtilmektedir. Kadın araştırmacı oranının yarı yarıya yakın olduğu diğer eski sosyalist ülkelerden Arnavutluk, Romanya, Bosna Hersek ve Letonya'da da durum budur. Ayrıca *The Economist*, CERN'deki (Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi) çalışanların çoğunluğunun Sovyetler'de fizik alanında yetişmiş bilim insanlarından oluştuğu gerçeğine de üzülebilir.

The Economist şahsında burjuvazinin hala hazmedemediği gerçek şudur: Sovyetler Birliği ülkelerinde kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi çerçevesinde ekilen tohumlar bugün bile etkilerini göstermektedir. Görülmektedir ki, sosyalizmin kadın hak ve özgürlükleri açısın-

dan yükselttiği çıta çok ileridedir ve elde edilmiş kazanımların çoğu bugün halen "en ileri" kapitalist ülkelerde yoktur.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ SOSYALİZMDE!

1917'de Sosyalist Ekim Devrimi'yle birlikte ilk elden kadınların, ekonomik, siyasal, sosyal tüm alanlarda erkeklerle eşit haklarını güvenceye alacak düzenlemeler yapıldı. Böylelikle toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin maddi koşulları yaratıldı. Henüz bunlar ilk adımlardı. Kadınların gerçek özgürleşmesi konusunda Lenin şöyle demektedir:

"Kadın, bütün özgürleşme yasalarına karşın, eskisi gibi ev-kölesi olarak kalıyor; çünkü onu mutfığa ve çocuk odasına kaptan ve onun yaratma gücünü düpedüz barbarca üretken-olmayan (**unproductive**), bayağı, sinir törpüleyici, köreltici, yıpratıcı bir çalışmayla boşa harcatan ev ekonomisinin ayrıntılarıyla eziliyor, bunılıyor, köreliyor, aşağılanıyor. **Kadının gerçek özgürleşmesi**, gerçek komünizm, ev ekonomisinin ayrıntılarına karşı, ya da daha doğrusu, sosyalist büyük ekonomi için onun **kökten değiştirilmesi** uğruna (devlet çarkının başındaki proletaryanın yönetiminde) yığın savaşımı nerede ve ne zaman başlarsa, ancak orada ve o zaman başlayacaktır." (*Marksizm, Kadın ve Aile – Marx, Engels, Lenin; Bilim ve Sosyalizm Yayınları*, s.188)

Lenin'in işaret ettiği rotadan hare-

ketle Sovyetler Birliği'nde kadınların toplumsal yaşamın her alanında eşitçe kendilerini ifade edebilmeleri için eğitim imkânlarının eşitliği ve yaygınlığının yanı sıra çocuk bakımının kreş, bakım evleri gibi toplumsal kurumlaşmalarla kadının omuzlarından alınması sağlanmış, ev içi işleri kolaylaştıran mutfaklar, çamaşırhaneler gibi ortak kurumlar aracılığıyla kadınların kendilerini geliştirmeleri ve sosyal yaşama dolaysız katılımlarının önü açılmıştır. Bununla birlikte Çarlık Rusya'sının gelenekler halinde süren gerici tüm kalıntılarına karşı da ideolojik-kültürel bir mücadele yürütülmüştür.

Tüm bunların bir sonucu olarak kadınların her alanda olduğu gibi bilimsel faaliyetlerde de etkin bir şekilde yer almalarının önü açılmış oldu. Çarlık Rusya'sının tüm gericiliğiyle her açıdan köleliğe mahkum ettiği kadınların durumunu ve devrim sonrasının zorlu iç savaş koşullarını hesaba katarak kat edilen mesafenin değeri daha iyi anlaşılacaktır. İlk önce okuma-yazma bilmeyen binlerce kadının eğitimiyle işe başlandığını düşünürsek, devrimden sonraki ilk yirmi yıl içinde kadınların bilimsel araştırma süreçlerine katılmasının da etkisiyle bilim emekçisi sayısının, UNESCO verilerine göre, 100 bine yaklaşmış olması önemli bir göstergedir. Devrim sonrasında yayınlanan bir kararname ile üniversite kapıları harekese açılırken, laboratuvarlar, enstitüler hızla çoğaltılmıştır.

Gericiliğin bilinçlere kazıdığı "kadınların geri ve yetersiz" olduğu fikrine

vurulan köklü bir darbe olarak kadınlar bilimsel çalışmalarda özel olarak teşvik edilmiştir. *The Economist*'tin çarpıttığı nokta da budur. O kadınların verili geri hallerinin devam etmesinden zerrece rahatsızlık duymayan burjuvazinin bir sözcüsü olarak, kadınların teşvikini "zorlama" olarak kodlayıp, bilinçli bir çarpıtma yapmaktadır.

Bu konuda verilebilecek çarpıcı örneğe 1963'te uzaya gönderilen ilk kadın astronotun SSCB'den olmasıdır. Aynı zamanda bir fabrika işçisi olan Valentina Tereşkova, aldığı eğitimlerle uzaya giden ilk kadın olmuş, dünya yörüngesinde 3 gün boyunca tek başına 48 tur atmıştır. Bu, o güne kadar uzaya giden tüm Amerikalı astronotların toplamından daha uzun bir süredir. Bu örnek, Sovyetlerin kadının ezilmişliğe ve ayrımcılığa karşı verdiği mücadelenin sonuçlarından biridir ve sembolik önemi ortadadır. ABD ise, ilk kadın astronotunu ancak 1983'te göndermiştir.

Tarihin seyri sosyalizmin inşası yolunda ve bu çerçevede kadının kurtuluşu için atılan adımların sonuna kadar götürülmesine imkân tanımamış olsa da, bu deneyimler halen önemlidir ve yol göstericidir. Burjuvalar da sınıfsal bir korkuyla sosyalizme ve kazanımlarına hâlâ saldırma gereği duymaktadır. Zira Ekim Devrimi ile proleter devrimler çağının, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının başladığı gerçeği orta yerde durmaktadır.

Bir yurt deneyimi

Öncelikle, hepimizin ortak dilinin sevgi, saygı ve anlayış olmasını dileyerek başlayacağım, başımdan geçen bir olayı anlatmaya. Okuduğum bölüm dolayısıyla Tekirdağ'da devlet yurdunda, altı kişilik odalarda kalan yüzlerce öğrenciden birisiyim. Kutu kadar bir odayı paylaştığım beş kadın arkadaşımın dünya görüşleri, değer yargıları epey farklı benden. Hepsisi uzun denilecek süredir birbiriyle tanışan, İlahiyat Fakültesi öğrencileri.

Ben, fanatizmin her alanda tehlikeli olduğunu düşünürken, odaya ilk varışım da duvarlarda yazılı ayetlerden oda arkadaşlarımla tehlikeli bulduğum çizgide olduğunu fark etmiştim. Fakat uzun bir süre birbirimizin özel alanlarına (sadece bir ranza ile dikey ve epey dar bir dolap) saygımız ve güler yüzlerimiz sayesinde aynı odayı sorunsuz paylaşmıştık. Ta ki aralarından bir tanesi ile dünyaya bakış açılarımızı konuşana dek...

Elbette kendimi gizlemek istemedim. Benim onların doğrularına saygı duyduğum kadar onlar da bana saygı duymalıydılar. Söylediklerim ise fanatizme uzak oluşum, kadınların her alanda açık yüreklilikle var olmaları gerektiğini barındıran konuşmalar idi. Karşımdaki kadın arkadaşım ise beni ne kadar yar-

gılamak istemese de, dürüst bir şekilde kendilerine benzemeyen birisi ile ilk kez karşılaştığını ve ne düşüneceğini dahi bilmediğini anlatmaya çalıştı telaşla. Ben de doğru olduğunu düşündüğüm birkaç cümle ile bu sohbeti sonlandırıp haftasonu boyunca tatile gitmiştim.

Aradan iki gün geçip, otobüsümde inip gece vakti odaya girdiğimde hepsi uyuyordu. Ben odaya girince arkadaşlarımdan bir tanesi büyük bir telaş ile uyanıp, diğerlerine defalarca seslenip, benim geldiğimi ve bu yüzden üzerlerini örtmelerini söyledi. Şaşırmıştım, odanın görünmeyen kısmında yerde eşyalarımı boşaltıyordum. Bir süre bu arkadaşın haykırarak hepsinin uyanıp üzerini örtmesini sağlamasını izledim. Daha sonra "ne oluyor?" diye sorduğumda, "Aa, sen burada mıydın, iyi geceler." deyip uymaya devam ettiler. Fakat o an kafamdan akıl yolu ile hiçbir cevap geçmedi elbette. Beni ne olarak görüyorlardı da uyurken bile yanımda örtünmeleri gerekiyordu?

Ertesi gün benimle konuşmak istediklerinde sorularımın cevabını almıştım. Eğer aynı dine mensup değilsem, mahrem düşüğümü ve her zaman yanımda örtünmeleri gerektiğini söylediler.

ler. Şaşkınlık ve birkaç olumlama cümlesi ile geçiştirdim. Bir süre ailemin yanına gidip geri döndüğümde yavaş yavaş eski salaşlığı yanımda yakalamaya başladılar. Her güler yüz ve dostane yaklaşımından, kendimi güzel ve cesurca ifade edişimden, bana duymaları gereken saygıyı kazanmıştım.

Fakat ya ben de karşı fanatik olsaydım? Diyeceğim o ki sistemin bizlere hazırladığı, ayırtırmak zorunda kaldığımız, aynı olmanın huzurlu olduğunu sandığımız zeminin getirdiği hal budur. Kafalarımızı bize dayatılan sistemden uzağa çevirdiğimiz an, bizi sarsan büyük huzursuzluk, sistemin yaratıcılarının eseridir. Kitap okumaktan çekinen, kitapları içeriklere bölen, baktıkları pencereleri genişletmelerine sebep olacağını düşündükleri vakit, kitabı zihni ve bedeninden çok uzakta bir yere atan epey insan mevcut maalesef. Bilmeliler ki, okudukları vakit ulaşacaklarını düşündükleri huzursuzluk, onlara okumadıkları belirsiz ve kanıksanmış hayatlarından daha büyük bir umudu, huzuru vadediyor. Hepinize güzel yarınlar ve umut vadeden unsurların yakınlarınızda bulunmasını dilerim.

BİR ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ

YKS'de 628 bin 796 öğrenci barajı aşamadı

ÖSYM'nin 2019 YKS verileri, eğitim sisteminin içler acısı durumunu bir kez daha gözler önüne serdi. Verilere göre, üniversite sınavında 15 bin öğrencinin puanı, yarım net dahi yapamadığı için hesaplanamadı. YKS'nin ilk oturumunda 15 net doğru yanıt veremediği için puan barajının altında kalan aday sayısı ise 628 bin 796 oldu.

Sınavın ikinci oturumuna giren ve dört yıllık lisans bölümlerini tercih etmeye hak kazanan aday sayısı da 484 binde kaldı. Sayısalda, 747 bin 577 öğrenci barajın altında kaldı. Sözelde 862 bin 180 öğrenci barajı geçerken 280 bin 145 öğrenci tercih hakkı kazanamadı. Eşit ağırlıkta puanı hesaplanan 1.4 milyon öğrenciden 612 bini tercih hakkı elde edemedi.

ÖSYM'nin istatistiklerine göre, 2018 YKS'de 511 bin olan 150 puan barajını geçemeyen öğrenci sayısı bu yıl 628 bin 796'ya ulaştı. Yüz binlerce öğrenci, ilk oturumda 150 puana ulaşmak için yapması gereken 10 neti dahi yapamadı.

LGS sonuçları: Binlerce öğrenci açıkta

Milli Eğitim Bakanlığı, Liselere Geçiş Sistemi (LGS) Kapsamında İlk Yerleştirme Sonuçları ön raporunu yayımladı. Buna göre, 15 bin 443 öğrenci matematik testinde sıfır çekti. Öğrencilerin yüzde 46.2'si ilk tercihlerinde fen lisesini, ikinci sırada yüzde 29.1 ile Anadolu liselerini, üçüncü sırada da sosyal bilimler liselerini tercih etti.

"Fen ve sosyal bilimler programı" adı altında "nitelikli" olarak reklamı yapılan imam hatip liselerinin 1 milyonuncu sıradaki öğrencilere de kayıt hakkı vermesi, öğrencilerin açıkta kalmamak için imam hatiplere yöneldiğini gösterdi. En başarılı öğrencilerin tercih ettiği lise ise Galatasaray Lisesi oldu.

Ankara polisi bir DLB'nin ailesini taciz ve tehdit etti

Ankara polisi, Devrimci Liseliler Birliği'ne yönelik baskılarını sürdürüyor. Özellikle DLB'lilerin aileleri üzerinden taciz ve tehditlerle liseli devrimcileri mücadeleden alıkoymaya çalışan Ankara polisi, bir kez daha aynı yöntemle başvurdu.

Ankara'da bir DLB'linin ailesi, TEM polisleri tarafından aranarak tehdit edildi. Aileye "Oğlunuz terör örgütüne üye, sakıncalı insanlarla görüşüyor" vb. yalanlarla gözdağı verilmeye çalışıldı.

Ailesi aracılığıyla DLB'yi TEM şubesine çağıran polisler, gitmediği takdirde

DLB'liyi gözaltına alacakları, aile bireylerinin de işlerinden atılacağı tehdidini savurdu.

Polis taciz ve tehditlerine tepki gösteren DLB'li ise bu "teklifleri" reddederek mücadeleye devam edeceğini, baskılarla korkutulamayacağını belirtti.

DEV TEKSTİL 3. Olağan Genel Kurulu gerçekleştirildi

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) 3. Olağan Genel Kurulu 21 Temmuz'da İstanbul Avcılar'da gerçekleştirildi.

Sabah saatlerinde başlayan genel kurulun gerçekleştirildiği salona "Haklarımız ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıfı!", "Krizin faturasını ödemeyeceğiz... Kıdem tazminatının gaspına karşı genel grev genel direniş!", "Kölelik düzenine karşı örgütlü mücadeleyi büyütüyoruz!" pankartları asılırken salonun girişinde kurulan standda ise sendikanın çıkardığı bülten ve yayınlar yer aldı.

Divan'ın seçimi ile başlayan genel kurulda işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

"SERMAYE BÜTÜNLÜKLÜ SALDIRIYOR, BİZ DE TOPYEKÜN MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEMELİYİZ"

Saygı duruşunun ardından, önceki dönem DEV TEKSTİL yönetim kurulu adına konuşma gerçekleştirildi. Sendikalarının şanlı Greif işgalinin bir ürünü olarak kurulduğu hatırlatılan konuşmada temel ilkelerinin "Devrimci sınıf sendikacılığı" olduğu vurgulandı.

Greif işgalinin ortaya çıkardığı birikimi daha ileri taşımayı hedefledikleri, işçilere kapitalist sömürü düzenini anlatabilmek için çaba harcadığı ifade edildi.

DEV TEKSTİL'i sendikaların içinde bulunduğu durum ile baskı ve zorun tırmandığı bir dönemde kurdukları söyleyerek bunun getirdiği zorluklarla boğuşmak durumunda kaldığı, ancak buna

karşın fiili-meşru mücadeleyi esas alarak düzenin yasalarına değil işçi sınıfının mücadeleye yasalarına göre hareket ettikleri vurgulandı.

"Bugünkü sendikalar ekonomik alanda dahi işçi sınıfının haklarını koruyacak bir tablodan uzak" denilen konuşmada sendika bürokratlarının bu tabloya karşı çıkan kendi üye ve temsilcilerini ezmek için saldırdığı dile getirildi.

"11. Kalkınma Planı işçi ve emekçilere saldırı programıdır" denilen konuşmada, "Ama sendikalardan ses yok. Bu saldırıları engellemek için fabrika komitelerini kurmalı, üretimden gelen gücü açığa çıkarmak için hazırlık yapılmalıdır" ifadeleri kullanıldı.

Sendikaların bugünkü tabloda sermaye adına işçi sınıfını kontrol altında tutan araçlara dönüştürüldüğü söylenen konuşmada TÜPRAŞ'ta YHK eliyle TİS sürecinde hayata geçirilen saldırıların boyutuna dikkat çekilerek bunun önümüzdeki süreçte bütün işçi sınıfının karşısına çıkartılacak saldırılar olacağına dikkat çekildi.

YHK'nın Koç sermayesinin teklifinin dahi altında bir sözleşme dayatması teşhir edilerek "Sermaye bütünlüklü olarak saldırıyor, biz de topyekün bir mücadele hattı örgütlemek zorundayız" denildi ve parolanın yine fiili-meşru mücadele olduğuna vurgu yapıldı.

"Bunu gerçek anlamda örgütleyecek olanlar devrimci sınıf sendikacılığı anlayışına sahip çıkanlardır" denilerek DEV TEKSTİL'i sınıf içinde ete kemiğe büründürme çağrısıyla konuşma sonlandırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tanfex.org>

SALDIRILAR SANDIKLARLA DEĞİL SINIF MÜCADELESİYLE PÜSKÜRTÜLÜR

Eski yönetimin ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına gerçekleştirilen konuşmada da işçi sınıfına yönelik saldırıların her alanda arttığı, tekstil işçilerinin ise bunu daha ağır bir şekilde yaşadığı ifade edildi.

Ekonomik krizi yaratan kapitalistlerin kendi krizlerinin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için saldırılar gerçekleştirmesi teşhir dildi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimlerine ve "AKP'nin geriletilmesi" tartışmalarına değinilen konuşmada "Bu saldırıların püskürtülmesi, son bulması sandıklarla değil işçi sınıfının bir sınıf olarak mücadele sahnesine çıkması ile mümkündür" denildi.

Bu mücadelede DEV TEKSTİL'e de önemli bir rol düştüğü belirtilerek başat bir genel kurul temennisi ile konuşma sonlandırıldı.

"SERMAYENİN SALDIRILARINA KARŞI METAL İŞÇİLERİNİN DİK DURMASI ÖNEMLİ"

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) adına yapılan konuşmada ise Greif Direnişi'nin yolundan Metal Fırtına'yı yaratan metal işçilerinin mücadelesi ile TOMİS'in kurulduğu söylendi. Bugün TOMİS ve DEV TEKSTİL gibi fiili-meşru mücadeleyi esas alan sendikaların mevcut üye ve gücü sınırlı olsa da bunun sınıfın harekete geçtiği süreçlerde hızla aşılacağı ifade edildi.

TÜPRAŞ sözleşmesi ile işçi sınıfı içi-

resinde korku yayılmak istendiği dile getirilerek "Önümüzde metal sözleşmesi var. Sermayenin saldırılarına karşı metal işçilerinin dik durması önemli" vurgusu yapıldı.

Metaldeki yetkili sendikaların geri tablosuna, "düşman" olan Birleşik Metal-İş ve Türk Metal arasındaki protokole değinilen konuşmada "Onlar işçi sınıfının çıkarlarını değil kendi koltuklarını korumanın derdinde" denildi.

"Sınıf hareketlenince bizler de büyüyeceğiz" denilerek mücadeleyi ısrarlı bir şekilde sürdürmenin önemine vurgu yapıldı.

"ARTIK TÜRKİYE'DE DEVRİMCİ SINIF HAREKETİNİ BİZLER TEMSİL EDİYORUZ"

Metal İşçileri Birliği (MİB) adına yapılan konuşmada da 2013 Haziran Direnişi ve onu izleyen süreçteki Greif Direnişi, EMİS grevi ve Metal Fırtına süreçleri üzerinden hatırlatmalarda bulunuldu. Bugünkü tabloda sendikaların ve grevlerin etkisiz bir duruma düşürüldüğü söylendi.

MİB'in Metal Fırtına sürecindeki öncü rolüne değinilen konuşmada, çok az gücü olmasına karşın doğru politikada ve sınıfa yönelik seslenişte ısrarın sonucu sürece öncülük edilebildiği hatırlatılarak "Artık Türkiye'de devrimci sınıf hareketini bizler temsil ediyoruz. Bu hareketi bizden başka taşıyacak güç yok. Omuzlarımızı büyük bir yük biniyor ama bu aynı zamanda bizim için bir avantaj" denildi.

"Sınıf hareketi ekonomik taleplerin dışına çıkmalı. Burada ısrar edersek gelecek bizim olacak" denilen konuşma "Sermaye düzeninin sömürü saltanatı yıkılana kadar bu mücadele sürececek" sözleriyle sona erdi.

Konuşmaların ardından Yönetim, Disiplin ve Denetleme kurullarının raporları oylanarak oy birliği ile amlandı.

Sonrasında ise sendika delegelerinin ve konukların öneri ve konuşmalarıyla genel kurul devam etti. Farklı kentlerden söz alan delegeler ve konukların gördükleri sorunlar ve sınıfa yönelik saldırılara karşı sundukları öneriler oy birliği ile kabul edildi.

Önergelerin kabul edilmesinin ardından verilen yemek arasından sonra yeni yönetimin seçimi ile genel kurul sona erdi.

KESK TİS taleplerini açıkladı: Yüzde 38 zam!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), toplu iş sözleşmesine (TİS) ilişkin taleplerini açıkladı.

KESK yönetimi tarafından Ankara'da ki Alba Otel'de yapılan basın toplantısıyla açıklanan talepleri KESK Eşbaşkanı Aysun Gezen duyurdu.

Yaklaşık 3 milyon kamu emekçisi ile 2 milyon kamu emeklisini kapsayan ve 1 Ağustos'ta başlayacak TİS ile en düşük memur maaşının 3 bin 55 TL'den 4 bin 222 TL'ye çıkarılması ve yüzde 38 zam talep ettiklerini belirten Gezen KESK'in taleplerini şu şekilde sıraladı:

-Yoksulluk sınırındaki artış oranının tüm kamu emekçilerinin maaş artışında temel alınmasını, buna göre 2020 yılı için mevcutta 3 bin 55 TL olan en düşük kamu emekçisi maaşının, yani 15/1 derece kademesindeki bekâr hizmetli kamu emekçisinin maaşının (taban aylık, aylık kat sayısı, yan ödeme, ek ödeme, özel hizmet, kıdem aylık) AGİ hariç 4 bin 222 TL'ye çıkarılmasını,

-Hali hazırda 295 TL olan eş yardımı- nın 478 TL'ye çıkarılmasını, yine 0-6 yaş arasındaki çocuklar için 69,24 TL, 6 yaş üstü çocuklar için 34,62 TL gibi komik tutarlarda ödenen çocuk yardımının her bir çocuk için 500 TL'ye çekilmesini böylece eşi çalışmayan, iki çocuklu en düşük kamu emekçisi maaşının 2020 yılı için AGİ hariç 5 bin 700 TL'ye çıkarılmasını,

-Eşi çalışmayan, bakmakla yükümlü olduğu çocuğu bulunan emekli kamu emekçilerine de eş ve çocuk yardımı verilmesini,

-Bugün itibari ile 100 metre karelik lojmanda oturan kamu emekçileri aylık 485 TL lira ödemektedir. Evi olmayan tüm kamu emekçilerine ortalama kira

bedeli olan bin TL'den söz konusu lojman kirası bedeli olan 485 TL düşüldükten sonra kalan tutar olan 515 TL kira yardımı yapılmasını,

-İş yerinde yemek çıkmayan kamu emekçilerine aylık 457 TL yemek yardımı yapılmasını, tüm kamu emekçilerine yıllık 2 bin TL (aylık 166,67 TL) yakacak yardımı yapılmasını, böylece eşi çalışmayan, iki çocuklu en düşük kamu emekçisi maaşının 2020 yılı için eş, çocuk, kira, yemek, yakacak yardımı kalemleri ile AGİ hariç 6 bin 838 TL'ye çıkarılmasını,

-2020 yılı için tüm kamu emekçilerinin maaşlarında yansımalarla birlikte yüzde 38 artış yapılmasını, Maaş ve yardım kalemlerindeki artış taleplerimizin kabulü halinde 2021 yılı için 2020 yılında gerçekleşen enflasyon artışı 3 puan refah payı verilmesini,

-Tüm kamu emekçilerine Türkiye genelinde kamu ulaşım araçlarından faydalanacağı ücretsiz aylık abonman kartı verilmesini,

-Tüm kamu emekçilerine yılda iki kez brüt asgari ücret tutarında ikramiye verilmesini,

-Göreve ilk başlayan kamu emekçilerine iki maaş tutarında "Hoş Geldin İkramiyesi" verilmesini,

-Ücretsiz kamu kreşleri açılıncaya kadar 0-6 yaş arasındaki her çocuk için 750 TL tutarında kreş yardımı verilmesini,

-Bugün mevcut bütçe cetveli uyarınca kamu emekçilerine çalıştıkları her fazla saat için 2,13 TL tutarında fazla çalışma ücreti (fazla mesai ücreti) ödenmektedir. Eve dönüş minibüs parasını bile karşılamaya yetmeyen söz konusu tutarın kamu emekçisinin maaşının aylık çalışma saati

olan 140 bölünmesi sureti ile bulunan tutara çıkarılmasını,

-Asgari ücretin vergi dışı bırakılmasını, maaşlarımızın asgari ücret tutarını aşan kısmı için gelir vergisinin ilk dilim oranının uygulanmasını,

-Lisans ve ön lisans mezunu tüm kamu emekçilerinin ek göstergesinin 3600'e çıkarılmasını, bunun dışında kalan tüm kamu emekçilerinin mevcut ek göstergelerinin 800'er puan artırılmasını,

-Tüm ek ödemelerin emekliliğe yansıtılmasını, zorunlu BES kesintisinin kaldırılmasını, mevcut emekli maaşlarının artırılmasını, EYT haksızlığına son verilmesini,

-Kadın çalışanların 20 hizmet yılı, erkek çalışanların 25 hizmet yılı dolduğunda yazılı talepleri halinde emekli olma hakkı kazanmasını, kademeli geçişle ilgili yaş hadleri uygulanmamasını, 5510 sayılı kanunda kademeli geçiş süresinin sonundan itibaren öngörülen yaş hadleri yerine kadınlarda 50, erkeklerde 55 yaşın dikkate alınmasını,

-Ek ödeme adaletsizliğinin ortadan kaldırılmasını, farklı kamu kurumlarında aynı unvanda çalışan tüm kamu emekçileri arasında ücret eşitliğinin sağlanmasını, 4/C den 4/B ye geçen personelin mevcutta yüzde 20 olan ek ödeme tutarının kademeleri temel alınarak yüzde 70 ile yüzde 105 bandına çekilmesini talep ediyoruz.

Memur-Sen'den sefalet zammı talebi

Kamu emekçileri 2020-2021 dönemi toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde tek yetkili olan AKP'nin yandaş sendikası Memur-Sen, emekçilere sefaletin yolunu düzleyecek zam talebini açıkladı.

Memur-Sen 1 Ocak 2020 itibarıyla geçerli olacak şekilde ilk 6 ay için yüzde 8, ikinci 6 ay için yüzde 7 oransal zam istedi. Ayrıca taban aylık maaşa 200 TL seyyanen zam ve yüzde 3 refah payı is-

tendi.

1 Ocak 2021'den itibaren enflasyon farkına ek olacak şekilde ilk 6 ay için yüzde 6, ikinci 6 ay için yüzde 6 zam talebinde bulunan Memur-Sen, yüzde 2 refah payı istedi.

EN DÜŞÜK ZAM TALEBİ MEMUR-SEN'DEN

Böylece konfederasyonlar arası payı istenmişti.

sındaki en düşük maaş zammı talebi Memur-Sen'den geldi. Ağustos'ta başlayacak görüşmeler için KESK yaptığı açıklamayla yüzde 38'e denk düşen zam talebinde bulunmuştu.

Türkiye Kamu-Sen ilk yıl yüzde 10+10, ikinci yıl için yüzde 8+8 zam talep etmişti. Ek olarak taban aylığa 600 liralık seyyanen zam ve yüzde 3 refah

Emperyalizme ve sömürüye karşı olmayan her savaşın faturası işçilere ve emekçilere kesilir!

Türkiye son bir yılda Rus silah tekellerine 4 milyar dolar, ABD silah tekellerine 40 milyar dolar para yatırdı. Rusya'dan S400'ler, ABD'den F35 uçakları için...

Gerekçe? Vatan-millet savunması!

Suriye'de son 8 yılda 2 milyon insan öldü, Irak'ta 5 senede 1 milyon insan... Bu iki ülkede de halen sürüyor halklara yönelik katliamlar. Suudi Arabistan 1 yıla yakındır ABD patentli silahlarla Yemen'de bir halkı çocuklarıyla beraber katliyor.

Irak'ta Saddam Hüseyin, ABD patentli silahları alırken, bunu ülke güvenliği için yaptığını söylüyordu. Suudi'ler yine aynı şeye sığındılar. Sonuç Irak'ta katliamlar, yoksulluk ve emperyalizme hizmette kusur etmeyen cihatçı örgütler... Suudi Arabistan'da Arap halkına yoksulluk ve mazlum halklara karşı katliamlar...

Emperyalizme ekonomik ve siyasal anlamda bağımlıysanız, politikalarınız da bu bağlamda şekillenmek zorundadır. Libya NATO savaş örgütü tarafından kuşatıldığında Türkiye merkez üs görevi üstlendi. Suriye'de işlenen politika ABD-İsrail ortak yapımı olmasına rağmen Türk devleti aktif taşeronluğa soyundu. İsrail'in NATO üyesi olmasını sağlayan yine Türk sermaye devletinin onayıydı. Ortadoğu katili İsrail'le son 10 senede milyonlarca dolarlık ticaret yapıldı.

Herkesin malumudur ki silah tekelilerine kazandırılan 44 milyar dolar paranın tüm faturası biz işçi ve emekçilere yansıtılacaktır. Bu yük bize "vatan-millet" hamasetiyle kabul ettirilmeye çalışılacaktır.

Oysa bu silahlarla korunan tek şey, emperyalistlerin Ortadoğu'daki çıkarları olacaktır. Türk sermaye devleti emperyalizme göbekten bağlı haliyle, asla biz işçi ve emekçiler için bir kurtuluş olmayacak, aksine bizlere savaş ve yoksulluk faturaları dayatmaya devam edecektir

İNSANCA BİR YAŞAM İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİYLE MÜMKÜNDÜR!

Emekle üreten, fabrikalarda, madenlerde, rafinerilerde can veren bizleriz. Ülkenin tüm zengin ve bürokratlarını vergilerimizle ayakta tutan, lüks içinde yaşatan bizleriz.

Rafinerileri işletebiliyorsak, madenlerden değer yaratabiliyorsak, yolları, köprüleri inşa edebiliyorsak... 26 milyon kişilik bir işçi sınıfı ordusu olarak, kendi

bağımsız örgütlülüğümüzü yaratacak, iktidarı alıp bu saltanata son verebilecek güç kendi ellerimizdedir.

Savaşları durduracak, zulme son verecek güç yine bizim ellerimizdedir.

Sahte diplomalarla yönetenlerin, rüşvetle yaşayanların, iftira ve yolsuzlukla anılanların iktidarı yönettiği bu düzende, insanca bir yaşama kavuşturacak ve insanın insanı sömürmediği bir düzeni inşa edecek güç ve irade örgütlü hareket etmemizdedir.

SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

İŞKUR patronlar için çalışıyor

Sermaye devletinin işçileri sömürerek patronlara verdiği teşvikler saymakla bitmiyor. Patronlar özellikle sezonda işler açılınca İŞKUR'a müracaat ederek dönemsel işçi alımları yapıyorlar. Sadece belli bir dönemde işlerini yaptırdıktan sonra hiçbir haklarını ödemediği işçilere kapiyi gösteriyorlar.

Patronların yaz dönemlerinde yoğunlaşan işleri yaptırmak için akıllarına gelen ilk yer İŞKUR oluyor. Bunun bir örneği olarak çalıştığım işyerinde yaşadıklarımızı sizinle paylaşmak istiyorum.

İşlerimizin arttığı dönemde patron beni yanına çağırdı. O da haberlerde görmüş, "Yeni teşvikler varmış, İŞKUR hem sigortasını (sigorta dedikleri de sadece sağlık sigortası) hem de maaşını veriyormuş, biz de birkaç işçi alalım." dedi. Ben de bunun için İŞKUR'a gittim. Firma danışmanıyla görüştüm. "Ben filanca firmadan geldim. Bize iki tane işçi lazım" dedim. O da "Artık bu işçi alımları böyle olmuyor" dedi. "Neden?" diye

sordum. "Bizim gelip önce işyerinizi görmemiz lazım" diye yanıtladı. "Eskiden İŞKUR'a geldiğimiz zaman hemen işçi alıyorduk. Siz de sigortasını, maaşını ödüyordunuz" dedim. O da "Firması olmayan da gelip bizden firması varmış gibi eleman alıyor ya da elaman ihtiyacı olmayan da gelip eleman isteyebiliyor. Biz de o yüzden denetime geliyoruz" dedi. "Tamam" diyerek oradan ayrıldım.

İşyerine döndüğümde İŞKUR'dan denetlemeye geleceklerini, öyle işçi alabileceğimizi söyledim patronlara. Ertesi gün İŞKUR'dan iki kişi geldi. Ben de üretim bölümünü gezeceklerini, işyerine bakacaklarını düşündüm, ama öyle olmadı. Kapıdan gelip, şöyle bir baktılar, sadece beni gördüler. Ardından da

"Gerekli evrakları gönderin halledelim" dediler. "Bu kadar basit miydi?" dedim, güldüler ve gittiler.

Patronlar da günlük yevmiyeye gelen kadınlardan birisini, bir de geçmişte çırak olarak çalışan bir işçiyi İŞKUR'lu olarak gösterdiler. Geçmişte bizim işyerinde çırak olarak çalışan bu işçi, çocuk yaşta işe başlamış, çıraklık sigortası adı altında yıllarca asgari ücretin çok altında çalıştırıldıkları, askerlik dolayısıyla işten ayrılan, askerliği bitince de tekrardan iş için gelen işçiydi. Kısacası askerden önce de zaten hiç sigortası ve hiçbir hakkı olmamıştı. Bu iki işçinin 3 ay boyunca İŞKUR üzerinden sağlık sigortaları yapıldı ve İŞKUR'dan asgari ücret düzeyinde ücret aldılar. Yani patronların cebinden tek

kuruş para çıkmazken, bu iki işçinin sağlık sigortası ve maaşları İŞKUR aracılığıyla İşsizlik Fonu'ndan karşılanmış oldu.

Üç aylık süre zarfında hiçbir denetim de olmadı. 3 ayın sonunda işlerin yoğunluğu azalıp, sezon kapanınca bu işçileri işten çıkartmayıp, yerine 2 kadrolu işçiyi çıkarttılar. Çünkü İŞKUR'lu işçiler 3 ayın sonunda işe devam ettikleri takdirde 18 ay boyunca sigortalarının yarısı İŞKUR üzerinden karşılanmaya devam edecek. Bu da patronlara daha kârlı geldi.

Fonların nasıl yağmaladığını, hiçbir şart aranmadan, hiçbir denetim olmadan, göstermelik denetimler uygulanarak patronlara nasıl peşkeş çekildiğini gördüm. Bizim maaşımızdan her ay düzenli bir şekilde para kesip, fonlarda biriktirip, oradan patronların kasasına aktarıldığına şahit oldum. Bir kez daha gördüm ki fonlar, patronları daha zengin etmek için kurulmuş.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

“Özne”nin değişim için direngenliği ve 1996 SAG-ÖÖ direnişi

Açlık grevleri ya da ölüm oruçları, yaygın kaniya göre, devrimciler, zindanlar ve siyasal mücadele ile özdeşleşmiş iki protesto yöntemi olarak bilinir. Ayrıca ölüm orucu eylemi daha çok Türkiye’nin devrimcileri ile özdeşleşmiş, başka dillerde tam karşılığı olmayan bir kavramdır. Açlık grevleri yalnızca hapishanelerde değil, dışarıda da çeşitli kesimden insanların taleplerinin yerine getirilmesi için başvurdukları bir eylem biçimi olmuştur.

Toplumun en ileri kesimi olan devrimciler hapishanelerin daimi konuklarıdır. Toplumsal mücadele yükseldiği zaman, egemen sınıf ilk olarak öncülerini baskılamak ya da yok etmek için davranır. İşkence yapma, hapsetme, tecrit etme, katletme vb. gibi yöntemlerle teslim alınmak istenen sadece birey olan öncü değil, onun şahsında direngenlik, tüm diğer kesimlerin mevcut durumu eleştirip değiştirme iradesidir. Ancak yapılan her türlü zulme rağmen, insanı insan yapan değerleri sonuna kadar savunan devrimciler hiçbir zaman teslim alınamamıştır. Bazılarının zayıf düştüğü zamanlar olsa dahi mücadele etmeye, yeniyi savunmaya devam eden devrimciler, insanlık tarihi içerisinde gelecek kuşaklara insani değerleri miras bırakabilmiş ve savunmaya devam etmektedirler.

Tarihin kanıtladığı en temel olgulardan biri değişimin esas oluşudur. Değişimin kaçınılmazlığını ifade eden devrimciler, egemenlerin baş düşmanlarıdır. Özellikle ekonomik krizlerin derinleştiği, siyasal açmazların yoğunlaştığı dönemlerde sermaye devletlerinin saldırganlığı artar. Cezaevlerinin sayısı çoğaltılır ve koşullar ağırlaştırılır. Demokratik en küçük eyleme dahi tahammül gösterilmez, polis rejimi uygulanır. Devrimciler “terörist” olarak lanse edilip, toplumdan soyutlanmaları sağlanır. “Örgütlülük suçtur” algısı yaratılır. Cezaevlerine atılan

“düşünce suçluları”, muhalifler burada da olabildiğince baskılanmaya çalışılır. Çünkü “içerisi teslim alınmadan dışarıya teslim alınamaz”dır.

Teslim almak için görüş yasakları, iletişim cezaları, kamera dayatmaları, tedavi olma ve savunma yapma haklarının gaspı, disiplin cezaları, insanlık dışı ortamlarda bir yaşam dayatılması, askeri nizamda sayım verilmenin zorlanması gibi çok çeşitlikte baskı yöntemleri uygulanır. Bunların dışında bir diğer yol da işkence ve “operasyon” adı altında katletmedir. Sadece 12 Eylül 1980 ile 31 Aralık 1980 tarihleri arasında cezaevinde katledilenlerin sayısı 43 kişidir. Diyarbakır ve Mamak Askeri cezaevleri ise sistematik işkencelerin yapılması ile isim yapmış cezaevleridir.

Türkiye’de hapishanelerdeki tüm bu uygulamalara karşı güçlü bir direniş geleneği var. Tarih sayfalarında, tek tip elbise dayatmalarına, tabutluklara, F tipi hücrelere, saldırılara, işkencelere, hak gasplarına karşı ya da hak kazanımları uğruna yapılmış çok sayıda açlık grevi, ölüm oru-

cu direnişi yer alıyor. 1996 yılında yapılan Süresiz Açlık Grevi (SAG) ve Ölüm Orucu (ÖÖ) direnişi de bu konuda bir örnektir. “Nisan 1996’da başlayıp, 20 Mayıs’ta tüm ülkeye yayılan açlık grevleri, 3 Temmuz’da ölüm orucuna çevrilmişti. 38 ildeki 43 cezaevinde 2174 mahkum açlık grevine, 355 mahkum da ölüm orucuna katılmıştı.”*

F tipi hücrelerden önceki dönemde “tabutluk tipi” cezaevleri, dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ağar’ın “Mayıs Genelgesi” ile tekrardan gündeme getirilmişti. Devrimcilerin cevabı, o yıla kadarki en büyük ölüm orucu eylemini başlatmak oldu. Bu büyük direniş 12 devrimcinin ölümsüzleşmesi sonrasında taleplerinin kabul edilmesi ile noktalandı. Ülke gündeminde yoğun ses getirmiş olan bu eylem sayesinde Eskişehir’de açılan tabutluk tipi hapishane kapatılmıştı.

’96 yılının bu görkemli direnişi son olmayacak hem öncesinde hem de sonrasında Diyarbakır, Buca, Ümraniye ve Ulucanlar’da hunharca katliamlar gerçekleşecekti. Yine 2000 yılının 19 Ara-

lık’ında “Hayata Dönüş Operasyonu” adı altında gerçekleştirilen büyük katliam sonrasında da ölüm oruçları devam edecekti. 2000’li yılların başı dünya tarihinin en uzun ve en yüksek kayıplı ölüm orucu olarak kayıtlara geçmiştir. Aynı zamanda Türkiye dünyada en çok Wernicke-Korsakoff sendromuna sahip ülke olarak da bilinmektedir.

Yapılan bu eylemler apolitik insanlara aşırılık gibi görünebiliyor. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Zira siyasal istemler bir yana, gündelik hayat içerisindeki en küçük bir hakkı için dahi kendini savunmayan bir insan özneliğinin ne olduğunu kavrayamaz. Özne olan insan kendinden emindir, haklarını bilir ve savunur. Değişime, yeniliğe açıktır. Ayrıca dönüştürendir, devrimcidir.

Nesne olan insan ise sadece çobanın dediğine göre hareket eder, korkuya hapsolür. Herhangi bir kuyrukta önüne geçene laf söylememeyi marifet sayıp, “o kadar da değil, sesimiz çıkar illa ki” diyenler, nesne olmamayı sorgulamadıkları sürece her türlü hak gaspına sessiz kalırlar. İnsan olmanın gereklilikleri gündeminde olmaz. Bu yüzden de bir devrimcinin hapishanede kendi bedenini silaha dönüştürmesini, yaşam için ölümü göze almasını kavrayamaz. Bu bir protesto biçimidir. Önemli olan daima devrimci mücadeleden yana olmak, mücadeleyi büyütme.

U. AZE

* Türk Tabipleri Birliği, Toplum ve Hekim Dergisi, Sayı:6

MLKP/FESK Dersim’de iki gerillanın şehit düştüğünü açıkladı

Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP)/ Fakirlerin Ezilenlerin Silahlı Kuvvetleri (FESK), yaptığı yazılı açıklamayla, TSK’nın 10 Temmuz’da Dersim’de yaptığı hava saldırısında 5 gerillanın yaşamını yitirdiğini duyurdu.

Açıklamaya göre, Dersim Ovacık’ta hava saldırısında MLKP gerillaları Taylan Kutlar (Seydo Azad) ve Hıdır Çallı (Pirdogan) ile 3 PKK gerillası yaşamını yitirdi.

MLKP/FESK Dersim Kır Gerilla Birliği’nin yaptığı açıklamada “Sömürgeci

Türk devletinin 10 Temmuz 2019 tarihinde Dersim/Ovacık da düzenlediği hava saldırısında, devrimci görevlerinin başında olan iki yoldaşımız üç PKK’li siper yoldaşımızla birlikte şehit düşmüştür.” ifadeleri yer aldı.

U. AZE - <https://t.me/yazilim>

1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzleştiler...

*Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün
zulüm biter.
menekşeler de açılır üstümüzde
leylaklar da güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...*
ADNAN YÜCEL

Kavgamızda yaşıyorlar!